

Περιεχόμενα

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.	3
Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία και η επιτακτική ανάγκη της οργάνωσης των γυναικών. 4	
Σπάζοντας αλυσίδες, χτίζοντας αλληλεγγύη	6
Emma Goldman: Η πιο επικίνδυνη γυναίκα της Αμερικής	7
Για την υπόθεση εμπορίας στα Χανιά	9
Από τις αδελφές Μιραμπάλ στη διατήρηση του αγώνα στο σήμερα ενάντια στο πατριαρχικό εξουσιαστικό σύστημα	12
25η Νοέμβρη – Ημέρα μνήμης, αντίστασης και αγώνα ενάντια στην έμφυλη βία και το σύστημα που τη γεννά και τη θρέφει.	14
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ 25 ^Η ΝΟΕΜΒΡΗ.	17
Η Απεργία γυναικών στην Πολωνία: Ελευθερία στις αμβλώσεις, ελεύθερες από την εκμετάλλευση.	18
Ρονγο [του Η. Miyazaki] ένα παραμύθι για τη φύση & τη φίλια	21
ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΕΣ - ΠΑΠΑΔΕΣ - ΜΠΑΤΣΟΙ & ΝΑΖΙ ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ	22
Ύμνος των Mujeres Libres.	24

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

-ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΕΝΔΥΝΑΜΩΣΗ - ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ-

Οι «ελεύθερες γυναίκες» δημιουργήθηκαν το Σεπτέμβρη του 2021 από τις συντρόφισσες της Συλλογικότητας για τον Κοινωνικό Αναρχισμό « Μαύρο και Κόκκινο». Η απόφαση μας να οργανωθούμε με βάση την ειδική καταπίεση που δεχόμαστε ως γυναίκες, προέκυψε ήδη από το 2016, όταν συγκροτήσαμε την **Ομάδα ενάντια στην Πατριαρχία**, μαζί με τις συντρόφισσες της **Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης** στην οποία συμμετέχουμε.

Επιλέξαμε να οργανωθούμε ως γυναίκες γιατί είμαστε αυτές που βιώνουν κυρίαρχα τα αποτελέσματα της διάχυσης της πατριαρχίας, είμαστε αυτές που μπορούμε να τα μοιραστούμε, να τα αλληλοκατανοήσουμε και να βρούμε πιθανούς τρόπους να τα αντιπαλέψουμε.

Το αναρχικό όραμα και το αναρχικό κίνημα αποτελούν το μοναδικό έδαφος για την επίτευξη της πραγματικής απελευθέρωσης των γυναικών καθώς από τη μία ο αναρχισμός αναγνωρίζει τον πολυδιάστατο χαρακτήρα της καταπίεσης που ασκείται από οποιαδήποτε μορφή εξουσία και δεν τις ιεραρχεί, ώστε τα υποκείμενα να εγκλωβίζονται σε μονοδιάστατες ταυτοτικές λογικές και να αναπαράγουν κανιβαλιστικές συμπεριφορές στο εσωτερικό της τάξης τους και από την άλλη τοποθετεί το ατομικό μέσα στο συλλογικό, προτάσσοντας την ατομική χειραφέτηση παράλληλα όμως με την οικοδόμηση μιας κοινότητας, αποφεύγοντας κατά αυτόν τον τρόπο τη λούπα του αστικού, νεοφιλελεύθερου φεμινισμού. Γνωρίζουμε καλά ότι η γυναικεία απελευθέρωση μπορεί να επέλθει μόνο μέσα από τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση παράλληλα όμως προκύπτει και η ανάγκη μιας ιδιαίτερης ομαδοποίησης ώστε να αγωνιστούμε εμείς οι ίδιες για μας με τους τρόπους που θα επιλέξουμε. Ως αναρχικές ξέρουμε ότι η ελευθερία ούτε χαρίζεται, ούτε παραχωρείται αλλά κατακτιέται μέσα από τους αγώνες γι' αυτό και επιλέγουμε και προτάσσουμε τη συλλογικοποίηση των γυναικών και την οργάνωση τους στον αναρχικό αγώνα, ώστε να παλέψουμε από κοινού ενάντια στο σάπιο κρατικοκαπιταλιστικό πατριαρχικό σύστημα. Αυτό σημαίνει ότι αγωνιζόμαστε μαζί με τους συντρόφους μας για έναν δίκαιο κόσμο, μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης. Αντιλαμβανόμαστε την πατριαρχία ως εξουσιαστικό σύστημα που τρέφεται κι αναπαράγεται συνεχώς μέσα στα σωθικά του καπιταλισμού κι επιθυμούμε να την ανατρέψουμε όπως κάθε εξουσιαστικό σύστημα που αγκυλώνει τις ζωές μας. Έχουμε πλήρη συνείδηση ότι δεν θα αλλάξει τίποτα ουσιαστικό όσον αφορά την πατριαρχία, αν δεν καταρριφθεί οποιαδήποτε μορφή εξουσία.

Καλώς ήρθατε λοιπόν στην εναρκτήρια έκδοση του εντύπου «**Ελεύθερες Γυναίκες**», ενός επαναστατικού περιοδικού για την αναρχία και την ενδυνάμωση των γυναικών. Έναν συλλογικό τρόπο, όπου η αντίληψη αλλά και οι ανάγκες μας βρίσκουν τη ζωντανή τους έκφραση, καλλιεργώντας τους σπόρους της ενδυνάμωσης, της ισότητας και της απελευθέρωσης. Εδώ, μιλάμε για τη δύναμη και την ανθεκτικότητα των γυναικών, επιχειρώντας να διαλύσουμε τις κοινωνικές δομές που μας περιορίζουν και μας καταπιέζουν. Μέσα στις σελίδες του περιοδικού, θα συναντήσετε πολιτικά κείμενα, μεταφράσεις, ιστορικά άρθρα και άρθρα γνώμης, δοκίμια, αλλά και ποιήματα, διηγήματα, σκίτσα.. Όλα κομμάτι της συλλογικής μας δουλειάς και επεξεργασίας στην κατεύθυνση της γυναικείας χειραφέτησης.

Αυτό το περιοδικό επιχειρούμε και ευελπιστούμε να μην είναι απλώς ένα όχημα ιδεών, αλλά ένας καταλύτης για δράση και οργάνωση! Μέσα από την ενδυνάμωση, τον προσωπικό και συλλογικό αγώνα της καθημιάς μας, θεωρούμε ότι συντελείται ένα κομμάτι της αλλαγής που επιδιώκουμε να φέρουμε συνολικά στο κοινωνικό σώμα. Ο αυτοκαθορισμός, η συνειδητοποίηση των δυνατοτήτων, η εμπιστοσύνη στις δυνατότητες αυτές, η εσωτερική ελευθερία είναι κομμάτια ενός ατομικού αγώνα που εξελίσσεται μέσα στα συλλογικά πλαίσια της κοινότητας και συμβάλλει στην ανάπτυξή της. Μέσω της γνώσης, της αλληλεγγύης και της δράσης, αγωνιζόμαστε για έναν κόσμο όπου η αυτονομία και η ισότητα δεν είναι απλές φιλοδοξίες αλλά πραγματικότητα.

Μαζί, να ανοίξουμε το δρόμο για ένα μέλλον όπου οι φωνές των ελεύθερων γυναικών θα αντηχούν, θα διαμορφώνουν και θα μεταμορφώνουν τον κόσμο μας. Σας προσκαλούμε να συμπορευτείτε μαζί μας σε ένα ταξίδι ανακάλυψης, απελευθέρωσης και επαναπροσδιορισμού. Το ταξίδι της ενδυνάμωσης αρχίζει εδώ, καθώς συνυφαίνουμε τα ιδανικά της αναρχίας και της απελευθέρωσης των γυναικών!

Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία και η επιτακτική ανάγκη της οργάνωσης των γυναικών.

Σπάζοντας αλυσίδες, χτίζοντας αλληλεγγύη

Στο τεράστιο μωσαικό της αναρχικής σκέψης, ο αγώνας ενάντια στις καταπιεστικές δομές εκτείνεται πέρα από τη διάλυση του κράτους και του καπιταλισμού - εισχωρεί βαθιά στις ρίζες των κοινωνικών ιεραρχιών, συμπεριλαμβανομένου του πανάρχαιου συστήματος της πατριαρχίας, που χρησιμοποιήθηκε για την εδραίωση αλλά και για την αναπαραγωγή του καπιταλισμού. Στον πυρήνα της αναρχικής ιδεολογίας βρίσκεται η δέσμευση για τη διάλυση των εξουσιαστικών συστημάτων συλλήβδην. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η σημασία της οργάνωσης των γυναικών ενάντια στην πατριαρχία αποτελεί κεντρικό ζήτημα. Για τις αναρχικές, ο αγώνας κατά της έμφυλης καταπίεσης είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τον ευρύτερο αγώνα κατά όλων των μορφών εξουσίας. Με ρίζες στις αρχές του αναρχισμού, απορρίπτει τις συγκεντρωτικές δομές εξουσίας και υποστηρίζει μια κοινωνία που βασίζεται στη συνεργασία, την αυτονομία και την αλληλοβοήθεια. Αναγνωρίζοντας τη διασυνδεδεμένη φύση των διαφόρων καταπίεσεων, αντιλαμβανόμαστε την ανάγκη για μια ολιστική προσέγγιση που να αντιμετωπίζει όχι μόνο το φύλο αλλά και την τάξη, τη φυλή και άλλες διατομεακές δυναμικές. Αυτό το άρθρο διερευνά τον κρίσιμο ρόλο των οργανωμένων γυναικών στο αναρχικό κίνημα, τονίζοντας την αναγκαιότητα της συλλογικής δράσης για την αμφισβήτηση και τελικά την ανατροπή των πατριαρχικών προτύπων, αντλώντας από ιστορικά διδάγματα και σύγχρονους αγώνες.

Η ιστορία των γυναικείων αγώνων κατά της πατριαρχίας είναι πλούσια σε παραδείγματα οργανωμένης αντίστασης. Το κίνημα των Σουφραζέτων της Αγγλίας στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα, για παράδειγμα, ανέδειξε τη δύναμη των οργανωμένων γυναικών να αμφισβητούν τα καταπιεστικά συστήματα. Αν και δεν είναι ρητά αναρχικό, το κίνημα των Σουφραζετών χρησιμοποίησε ως ιστορικό παράδειγμα οργάνωσης των γυναικών κατά των πατριαρχικών προτύπων. Με επικεφαλής προσωπικότητες όπως η Emmeline Pankhurst, η WSPU χρησιμοποίησε τόσο την άμεση δράση όσο και την πολιτική ανυπακοή για να απαιτήσει το δικαίωμα των γυναικών να ψηφίζουν. Οι οργανωμένες προσπάθειές τους αμφισβήτησαν τόσο το πατριαρχικό κράτος όσο και τις κοινωνικές προσδοκίες.

Mujeres Libres (Ελεύθερες Γυναίκες) - Ισπανική Επανάσταση (1936-1939):

Κατά τη διάρκεια του ισπανικού εμφυλίου πολέμου, οι Mujeres Libres αναδείχθηκαν ως ένα αξιοσημείωτο παράδειγμα οργάνωσης αναρχικών γυναικών. Ταγμένες τόσο στον αναρχισμό όσο και στον αντιπατριαρχικό αγώνα, οι γυναίκες των Mujeres Libres προσπάθησαν να ενδυναμώσουν τις γυναίκες μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο του αναρχικού κινήματος στην Ισπανία. Η δράση που ανέπτυξαν ήταν σε πάρα πολλά επίπεδα, είτε αφορούσε μαθήματα γραφής και ανάγνωσης (τότε το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού - και δη των γυναικών ήταν αναλφάβητο), σχολεία ελευθεριακής εκπαίδευσης, την έκδοση ενός περιοδικού (με τίτλο Mujeres Libres!), μέχρι τη συμμετοχή τους στα ένοπλα τμήματα της οργάνωσης ενάντια στους φασίστες του Φράνκο και στις αγροτικές κολλεκτίβες, στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση.

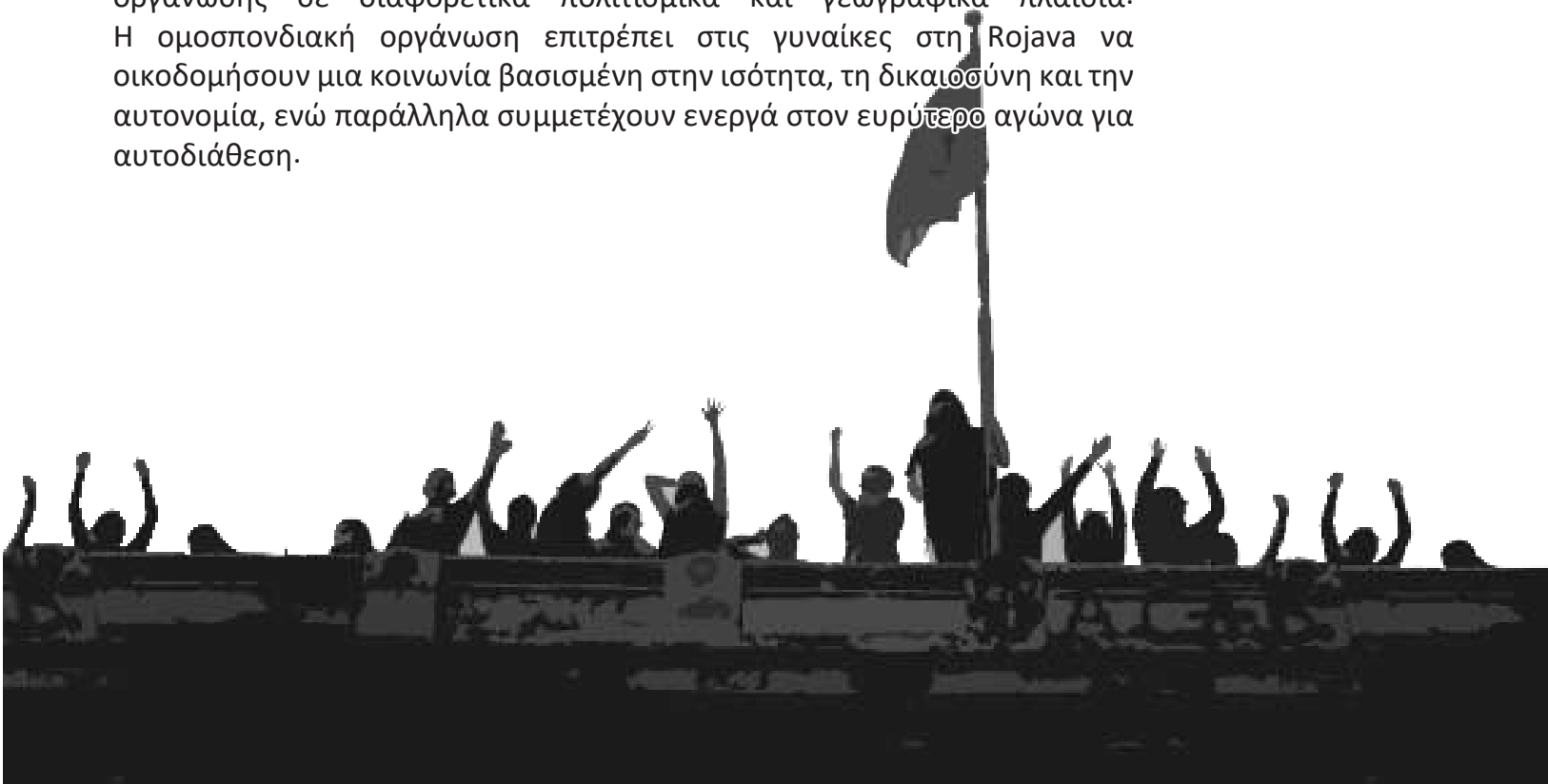
Οι Mujeres Libres λειτουργούσαν σε ομοσπονδιακή βάση, αποτελούμενη από τοπικές ομάδες που αντιμετώπιζαν τις συγκεκριμένες ανάγκες των γυναικών στις κοινότητές τους. Οι ομάδες αυτές, ενώ συνδέονταν μέσω μιας ευρύτερης οργανωτικής δομής, διατηρούσαν αυτονομία στην αντιμετώπιση τοπικών ζητημάτων, σύμφωνα με την ομοσπονδιακή οργάνωση της CNT-FAI.

Ζαπατίστριες στην Τσιάπας του Μεξικό (1994 - σήμερα):

Η επανάσταση των Ζαπατίστας και οι κοινότητες αγώνα που έχουν συγκροτήσει είναι ένα από τα βασικά παραδείγματα της συγχρονης εποχής που σκιαγραφεί την αντίσταση ενάντια στον νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό, το σύγχρονο ολοκληρωτισμό αλλά και ενάντια στην αποικιοκρατία και την πατριαρχία. Οι γυναίκες Ζαπατίστας στο πλαίσιο αυτού του ευρύτερου αγώνα, έχουν διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στην αμφισβήτηση των πατριαρχικών προτύπων. Οι γυναίκες στο ζαπατίστικο κίνημα έχουν οργανωθεί μέσω του Επαναστατικού Νόμου των Γυναικών, ο οποίος αναγνωρίζει τα δικαιώματά τους και μάχεται κατά της έμφυλης καταπίεσης. Αποτελούν παράδειγμα για τη σημασία της ομοσπονδιακής οργάνωσης, αποδεικνύοντας πώς η αυτονομία σε τοπικό επίπεδο μπορεί να ενδυναμώσει τις γυναίκες να αντιμετωπίσουν συγκεκριμένα ζητήματα στις κοινότητές τους, αναπτύσσοντας παράλληλα συνολική δράση ενάντια στον κόσμο της εξουσίας παντού στον κόσμο.

Οι Κούρδισσες μαχήτριες στη Rojava

Στη Rojava, την αυτόνομη περιοχή στη βορειοανατολική Συρία, οι αναρχοφεμινιστικές αρχές είναι ενσωματωμένες στις κοινωνικές και πολιτικές δομές. Οι γυναικείες οργανώσεις και εκεί λειτουργούν σε ομοσπονδιακή βάση, επιτρέποντας τη δημιουργία γυναικείων κοινοτήτων που αντιμετωπίζουν τοπικές ανάγκες, ενώ παράλληλα συμμετέχουν στον ευρύτερο πολιτικό αγώνα. Το παράδειγμα της Ροζάβα καταδεικνύει την προσαρμοστικότητα των αρχών του αναρχισμού και της ομοσπονδιακής οργάνωσης σε διαφορετικά πολιτισμικά και γεωγραφικά πλαίσια. Η ομοσπονδιακή οργάνωση επιτρέπει στις γυναίκες στη Rojava να οικοδομήσουν μια κοινωνία βασισμένη στην ισότητα, τη δικαιοσύνη και την αυτονομία, ενώ παράλληλα συμμετέχουν ενεργά στον ευρύτερο αγώνα για αυτοδιάθεση.

Η ομοσπονδιακή προοπτική

Η ομοσπονδιακή οργάνωση περιλαμβάνει τη δημιουργία αποκεντρωμένων ομάδων που συνεργάζονται σε μεγαλύτερη κλίμακα χωρίς να διακυβεύεται η αυτονομία της κάθε ομάδας και υποστηρίζει ότι μια τέτοια οργάνωση είναι ζωτικής σημασίας για την αποτελεσματική αντίσταση ενάντια στη συστημική καταπίεση. **Η οργάνωση ενισχύει τις διαφορετικές συλλογικοποιήσεις, με σεβασμό στις μεταξύ τους διαφορές, κατανοώντας την ιδιαίτερη συνεισφορά κάθε ομάδας και παράλληλα έχοντας την ικανότητα να αξιοποιήσει τη δύναμη της κοινής δράσης.** Η ομοσπονδιακή οργάνωση επιτρέπει στις ομάδες να συντονίζουν συλλογικές δράσεις που ενισχύουν τον αντίκτυπό τους. Η αλληλεγγύη αποτελεί βασική αρχή και οι ομοσπονδιακές δομές παρέχουν ένα πλαίσιο για αμοιβαία υποστήριξη, κοινούς πόρους και συντονισμένες προσπάθειες. Αυτή η συλλογική δύναμη είναι απαραίτητη για την αμφισβήτηση βαθιά εδραιωμένων δομών εξουσίας. Η αποκεντρωμένη φύση της ομοσπονδιακής οργάνωσης επιτρέπει στις ομάδες να αντιστέκονται στρατηγικά στην καταπίεση σε διάφορα επίπεδα. Ενώ οι τοπικές ομάδες αντιμετωπίζουν άμεσες ανησυχίες, ο ομοσπονδιακός συντονισμός διευκολύνει μια ευρύτερη, πιο συνολική προσέγγιση. Αυτή η στρατηγική αντίσταση αμφισβητεί τις δομές εξουσίας σε πολλαπλά μέτωπα, δυσκολεύοντας τις καταπιεστικές δυνάμεις να καταστείλουν το κίνημα. Η ομοσπονδιακή οργάνωση ενθαρρύνει την ανταλλαγή ιδεών, στρατηγικών και διδαγμάτων μεταξύ διαφορετικών ομάδων. Αυτή η δυναμική διαδικασία μάθησης και προσαρμογής είναι ζωτικής σημασίας για ένα κίνημα που επιδιώκει να εξελισσεται και να ανταποκρίνεται στις μεταβαλλόμενες συνθήκες. Επιτρέπει στις ομάδες να εξελίσσουν τις προσεγγίσεις τους και να παραμένουν ανθεκτικές απέναντι στις αντιδράσεις.

Στην επιδίωξη της συνολικής καταστροφής όλων των μορφών εξουσίας και της ανατροπής του κράτους, του καπιταλισμού και της πατριαρχίας, **η ομοσπονδιακή οργάνωση αναδεικνύεται ως ένα ισχυρό εργαλείο για την πλοήγηση στον πολύπλοκο ιστό των διασταυρούμενων καταπίεσεων.** Διατηρώντας μια λεπτή ισορροπία μεταξύ αυτονομίας και συνεργασίας, οι ομάδες μπορούν να αξιοποιήσουν τη δύναμη της ποικιλομορφίας, να προωθήσουν την αλληλεγγύη, να αντισταθούν στρατηγικά στις καταπιεστικές δυνάμεις και να προσαρμόζονται συνεχώς στο διαρκώς μεταβαλλόμενο τοπίο. Η σημασία της ομοσπονδιακής οργάνωσης σε ένα αντιπατριαρχικό πλαίσιο έγκειται στη δυνατότητά της να διαλύσει τις καταπιεστικές δομές και να οικοδομήσει μια κοινωνία που θα βασίζεται στην ισότητα, την αυτονομία και τον αμοιβαίο σεβασμό.

Από τις σουφραζέτες μέχρι τα σύγχρονα κινήματα, η σημασία της οργάνωσης των γυναικών ενάντια στην πατριαρχία παραμένει θεμελιώδης αρχή στην αναρχική σκέψη. Ως αναρχικές, υποστηρίζουμε ότι μόνο μέσω της συλλογικής δράσης, της άμεσης αντίστασης και της δημιουργίας εναλλακτικών δομών οι γυναίκες μπορούμε να συνθλίψουμε τα πατριαρχικά συστήματα και να συμβάλλουμε στον ευρύτερο στόχο μας, μιας κοινωνίας που θα βασίζεται στις αρχές της ισότητας, της αυτονομίας και της δικαιοσύνης.

[Συνέδριο των Mujeres Libres, Σεπτέμβρης 1938
Καθιστές από αριστερά, Conchita Liano, Juanita Estorach, Felicidad X. Και Maria Cedra. Όρθιες από αριστερά, Eugenia X., Maria Carrion, Lucia Sanchez Saornil, Purita Perez, Suceso Portales, Mercedes Comaposada, Encarnacion X., Maria Tereza Hernandez και Eugenia II.]

Emma Goldman: Η πιο επικίνδυνη γυναίκα της Αμερικής

Η Emma Goldman που απογοητεύτηκε από το ολοκληρωτικό καθεστώς που εξαφάνισε την επανάσταση στη Ρωσία, αλλά έτρεξε να συνδράμει & να μάθει & να γνωρίσει τους Ισπανούς αναρχικούς & αναρχικές όταν ξέσπασε η Επανάσταση του 1936, μίλησε με τις Mujeres Libres και βρήκε τον εαυτό της μέσα στα προτάγματα τους. Η Emma Goldman, η στοχάστρια του αναρχισμού που ανήγαγε πάντα το ατομικό μέσα στο συλλογικό, χωρίς όμως να παραμελεί ποτέ τις ιδιαιτερότητες και τα γνωρίσματα του καθενός & της καθεμιάς. Η πιο επικίνδυνη γυναίκα της Αμερικής, μίλησε για ζητήματα που απασχολούν και εμάς τις ίδιες ακόμα και σήμερα. Προσπάθησε να καταγράψει τις παθογένειες των ερωτικών σχέσεων, του θεσμού του γάμου, της οικογένειας, του διαζυγίου, της πορνείας και της ανατροφής των παιδιών, άσκησε κριτική στα κυρίαρχα πρότυπα και κοινωνικά μοντέλα. Επιχείρησε, παράλληλα, να δώσει μία άλλη προοπτική, έναν νέο τρόπο αντίληψης των σχέσεων και της ανατροφής των παιδιών, ένα τρόπο που να προκύπτει μέσα από τις αξίες & της αρχές του αναρχισμού & της ελευθεριακής αντίληψης.

Η Emma Goldman αναδύεται μέσα από τον συντηρητισμό της εποχής της με κόκκινα λάβαρα, κοινωνώντας με ζέση τα ελευθεριακά ιδανικά και κηρύττοντας με πάθος τις αξίες του αναρχισμού. Σε μια εποχή που το γυναικείο κίνημα συστήνεται μέσα από τις διεκδικήσεις για την θεσμική κατοχύρωση ίσων δικαιωμάτων σε όλους τους τομείς της κοινωνίας, όπως η ισότητα στην ψήφο, η Emma Goldman υπερκερνά τους δικαιωματίστικους αγώνες, ασκώντας σφοδρή κριτική και ανάγοντας τους σε ένα είδος «σκλαβιάς του πνεύματος» -που απηφά μεγάλο μέρος του γυναικείου κινήματος-, παρόμοιο με αυτό της θρησκείας. Ορμώμενη από όσα ο αναρχισμός υπερασπίζεται και αντιμάχεται, ξεκινά να μιλά για τον ελεύθερο έρωτα, τις εκτρώσεις, την μητρότητα, την θρησκεία, τον γάμο, το λαθρεμπόριο γυναικών, την ιδιοκτησία και τον μιλιταρισμό, έχοντας πάντα βαθιά πίστη στον άνθρωπο και στις δυνατότητές του.

"Η αρμονία της οργανικής εξέλιξης είναι αυτή που δημιουργεί την ποικιλία του χρώματος και της μορφής: αυτά θαυμάζουμε στο λουλούδι. Με τον ίδιο τρόπο η οργανωμένη δράση ελεύθερων ανθρώπων, που συνδέονται με το πνεύμα της αλληλεγγύης, θα καταλήξει στην ολοκληρωμένη κοινωνική αρμονία. Και αυτό είναι η Αναρχία."

Για τον μιλιταρισμό/πατριωτισμό

Στην περίοδο που διανύουμε, με τις πολεμικές συρράξεις να πυκνώνουν ολοένα, τους πρόσφυγες και τις μετανάστριες να δολοφονούνται στα χερσαία και υδάτινα σύνορα αναζητώντας ένα ασφαλές καταφύγιο, τα pushbacks και την απανθρωπιά των στρατοπέδων συγκέντρωσης, επιθυμούμε παρά ποτέ άλλοτε να επαναφέρουμε τα λόγια της: **«με όπλο την αλληλεγγύη και την αδελφσύνη να ξανοίξουμε τον καταματωμένο από τον πόλεμο και την καταστροφή ορίζοντα»**. Σε έναν κόσμο που οι έχοντες την εξουσία επιχειρούν να κατακερματίσουν με ψηλούς φράχτες και συρματοπλέγματα, να "φυλάξουν" με στρατό και

αστυνομία, η Emma Goldman γκρεμίζει τα σύνορα και χτίζει γέφυρες αδελφσύνης και αλληλεγγύης. Με κάθε ευκαιρία που της δίνεται αποτυπώνει στα γραπτά της, την αντιπολεμική, αντιμιλιταριστική, αντιπατριωτική της θέση τονίζοντας πως το πνεύμα του μιλιταρισμού που διαχέουν οι εξουσιαστές σε κάθε γωνιά της γης υποστηρίζεται από την καλλιέργεια του πατριωτισμού στα μυαλά των ανθρώπων που ανήκουν στα πληβειακά στρώματα και μάλιστα, θα είναι οι πρώτοι που θα ριχτούν στη μάχη -στο όνομα μιας σημαίας, ενός έθνους-, στην προσπάθειά τους να επιβάλλουν την υπεροχή τους σε όσους θεωρούν κατώτερους. Ο πόλεμος και ο μιλιταρισμός δεν έχουν να υποσχεθούν παρά μόνο καταστολή της ελευθερίας, καταστροφή, φτώχεια, ξεριζωμό και θάνατο, επιφέροντας σημαντικές απώλειες στις ζωές των από τα κάτω και καθιστώντας τους πιόνια στην πολεμική σκακιέρα των αφεντικών. Στον αυτοσκοπό των κυβερνήσεων και των κρατών για προστασία των συμφερόντων τους, μονοπώλιο της κυριαρχίας και επιρροής τους, έλεγχο, φίμωση και καταστολή όσων αντιμάχονται τον οργανωμένο αυταρχισμό τους, εμπνεόμαστε από τον γραπτό πλούτο της Emma Goldman και προτάσσουμε την διεθνιστική αλληλεγγύη, την ειρήνη, και την απελευθέρωση όλων των ανθρώπων από τα δεσμά του κράτους και του καπιταλισμού για μια πραγματικά ελεύθερη κοινωνία.

Για το λαθρεμπόριο γυναικών

Η πορνεία υπήρξε στα χρόνια της Goldman και συνεχίζει να αποτελεί μέχρι και σήμερα ένα ευρέως διαδεδομένο πρόβλημα για το οποίο η κοινωνία συνεχίζει να αδιαφορεί ακόμη και στις μέρες μας, στρέφοντας το βλέμμα της προς άλλη κατεύθυνση, συμβάλλοντας στην αποσιώπηση των αγωνιών και των βασάνων των θυμάτων, τη συγκάλυψη και νομιμοποίηση των θυτών. Η υποβάθμιση των θέσεων εργασίας και οι πενιχροί μισθοί που λάμβαναν από τους εργοδότες τους οι γυναίκες κατά την περίοδο του 20ου αιώνα, τις οδήγησε να αναζητήσουν μια σανίδα επιβίωσης -κυρίως οικονομικής- στην πορνεία. Η οικονομική και κοινωνική τους κατωτερότητα τις μετέτρεψε σε εμπορεύματα στα χέρια των δυναστών τους, οι οποίοι άδραξαν την ευκαιρία και δημιούργησαν έναν ασφυκτικό κλοιό εκμετάλλευσης και ελέγχου των σωμάτων και των ζώων τους, έξω από το σπίτι, την οικογένεια και την θρησκεία.

Είναι γνωστό πως όσο κι αν αλλάξουν οι εποχές το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα θα βρρίσκει πάντα τρόπους να ακολουθεί τις εξελίξεις, να αντλεί από την πρόοδο των καιρών, και τελικά να ενσωματώνει, να αφομοιώνει και να συμπεριλαμβάνει, περισώζοντας και εξασφαλίζοντας την εύρυθμη λειτουργία του. Μπροστά από την εποχή της η Goldman μίλησε δημόσια για την ελεύθερη έκφραση της σεξουαλικότητας και την απόλαυση στον έρωτα, ενώ φυλακίστηκε ουκ ολίγες φορές για τα ελευθεριακά της πιστεύω. Αιώνες μετά, το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα έρχεται να συμπεριλάβει με χρησιμοθηρικούς όρους και να εργαλειοποιήσει τη γυναικεία σεξουαλικότητα στο όνομα μιας δήθεν προοδευτικής κουλτούρας. Η σεξουαλικότητα μετατρέπεται σε εργαλείο κερδοφορίας για τα γρανάζια της καπιταλιστικής φαγάνας, και όχι μόνο δεν τίθεται, πλέον, κανένα απολύτως ζήτημα καταπίεσης και καταστολής της, αλλά αντιθέτως η σεξουαλικότητα γίνεται το ιδανικό προωθητικό δόλωμα για τις διαφημιστικές εταιρείες και τα ΜΜΕ. Αυτό φυσικά για τους κύκλους των ελίτ, διότι για τις γυναίκες των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, τις μετανάστριες, τις εργάτριες, ο δρόμος προς την εμπορευματοποίηση της σεξουαλικότητας και της

καταπίεσης τις οδηγεί στην πορνεία ή στον γάμο. Η εκπόρνευση γυναικών αποτελεί το πιο άμεσο εργαλείο κερδοφορίας του καπιταλιστικού συστήματος και σύμφωνα με την ίδια υπεύθυνη για την εκπόρνευση τους δεν είναι άλλη από την οικονομική και κοινωνική τους εκμετάλλευση. Αν είσαι φτωχή, εργάτρια, μετανάστρια καταδικάζεσαι σε μια ζωή έγγαμου βίου, πορνείας ή αγαμίας, πράγμα που οξύνει και τονίζει την ήδη υπάρχουσα κοινωνική ανισότητα.

Ελεύθερος έρωτας & γάμος

Στο άρθρο της «Ελεύθερος Έρωτας & Γάμος» η Goldman ασκεί κριτική στο θεσμό του γάμου, προτείνοντας παράλληλα εναλλακτικούς τρόπους για την από κοινού συμβίωση των ανθρώπων, οι οποίοι κινούνται στην κατεύθυνση της ανιδιοτελούς αποδοχής και αλληλοκατανόησης μεταξύ ενός ζευγαριού, παρά μέσα στα πλαίσια ενός δεσμευτικού συμβατικού νομικού θεσμού. Θεωρεί τις σχέσεις του γάμου ως ένα από τα θεμέλια της ατομικής ιδιοκτησίας, γιατί ουσιαστικά αποτελεί μια οικονομική ρύθμιση, ένα ασφαλιστικό συμβόλαιο με πολύ δεσμευτικούς όρους μέσα στο οποίο οι γυναίκες χάνουν το όνομα τους και τον αυτοσεβασμό τους. Στο γάμο οι γυναίκες καταδικάζονται σε ισόβια εξάρτηση και σε απόλυτη κοινωνική και ατομική αχρηστία. Μάλιστα στο ίδιο άρθρο προχωράει σε σύγκριση των παντρεμένων γυναικών με τις πόρνες ώστε να καταδείξει το βαθμό της καταπίεσης που δέχονται οι γυναίκες στα πλαίσια ενός «ελεύθερου» γάμου, λέγοντας: « **[η παντρεμένη γυναίκα] εκπορνεύεται κάθε ώρα, κάθε μέρα της ζωής της. Δεν μπορώ να βρω άλλο όνομα για τη φρικτή, ταπεινωτική και εξευτελιστική κατάσταση των παντρεμένων αδελφών μου από την πορνεία του χειρότερου είδους, με τη μόνη εξαίρεση ότι η μία είναι νόμιμη και άλλη παράνομη.**» Στον καταπιεστικό θεσμό του γάμου, η Goldman αντιπαράβει τον ελεύθερο έρωτα καθώς και την ελεύθερη συμβίωση και μητρότητα που αυτός συνεπάγεται. Η ελεύθερη συμβίωση επιτρέπει στο ζευγάρι να ζει μια ζωή μακριά από καταναγκασμούς που προέρχονται από την εκκλησία και το κράτος. Καταναγκασμοί, όπως η υποχρεωτική μητρότητα για τις γυναίκες, δεν υφίστανται σε μια ελεύθερη ερωτική σχέση, καθώς στα πλαίσια μιας αναρχικής κοινωνίας ο καθένας θα μπορεί να εισέλθει στην κατάσταση αυτή, της εθελούσιας δέσμευσης δηλαδή, απαλλαγμένος από τις κοινωνικές προκαταλήψεις αλλά και τις επιβολές του ίδιου του συστήματος, αλλά με όρους αμοιβαίας εμπιστοσύνης, αλληλοβοήθειας & αγάπης.

Ελεγχος Γεννήσεων & Αντισύλληψη

Η Goldman θεωρεί, ότι ο ουσιαστικός εχθρός της αντισύλληψης και του ελέγχου των γεννήσεων είναι ο καπιταλισμός και ο μιλιταρισμός, που αποτελεί τον πιο καταστρεπτικό μηχανισμό του. Ο καπιταλισμός χρειάζεται έναν μεγάλο πληθυσμό εργατών, που θα στελεχώνει τις επιχειρήσεις, τα εργοστάσια και τις βιοτεχνίες, με σκοπό την αύξηση των κερδών του. Ο μιλιταρισμός επίσης, έχει ανάγκη από τις μεγάλες ανθρώπινες μάζες γιατί αυτές αποτελούν το αναλώσιμο υλικό στα χαρακώματα και στα πεδία μάχης. Έτσι η καπιταλιστική πουριτανική κοινωνία, με το φαρισαισμό που τη διακρίνει, καταδικάζει το αίτημα της αντισύλληψης σαν ανήθικο και προωθεί στην κοινωνία το πρότυπο της οικογένειας

Η δεύτερη φυλάκιση της δεν οφειλόταν απλώς στην προπαγάνδα της υπέρ του ελέγχου των γεννήσεων, που βέβαια και από μόνη της ήταν πολύ προωθημένη για την εποχή της, όπου κυριαρχούσε, σχεδόν απόλυτα, η ανδροκρατική ιδεολογία. Οφειλόταν κυρίως στον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίον έθετε τα προβλήματα των γυ-

ναικών μέσα σε μια συνολικότερη επαναστατική αναρχοφεμινιστική οπτική. Αλλά, γιατί ο αναρχοφεμινισμός της Goldman βρισκόταν σε σύγκρουση με το γυναικείο κίνημα της εποχής, ακόμη και με το μαχητικό κίνημα των σουφραζέτων, καθώς το κίνημα αυτό είχε στο επίκεντρό του το δικαίωμα της καθολικής ψήφου των γυναικών. Στο πλαίσιο της αναρχικής λογικής, της άμεσης δράσης και της απόρριψης κάθε αντιπροσωπευτικής και κοινοβουλευτικής λογικής της αριστεράς, η Goldman επικέντρωνε το λόγο και τη δράση της στη χειραφέτηση και όχι στη χειραφέτηση δια αντιπροσώπων μέσω της ψήφου, η οποία δεν μπορεί να έχει καμία πρακτική αξία για κανέναν και λιγότερο από όλους για τις γυναίκες, που η καταπίεση τους ήταν βαθιά ριζωμένη στα θεμέλια του συστήματος. Θεωρεί ότι οι γυναίκες πρέπει να αναζητήσουν άλλους δρόμους χειραφέτησης αφού η ψήφος δεν απελευθερώνει τους ανθρώπους, αντίθετα τους κρατάει δέσμιους και τους υποδουλώνει σε μια εξουσία η οποία τους διαφθείρει.

Γυναικεία Χειραφέτηση

Η Emma Goldman μίλησε και ανέλυσε διεξοδικά τη σκέψη της πάνω στη γυναικεία χειραφέτηση, στο άρθρο της, «Η τραγωδία της γυναικείας χειραφέτησης», στο οποίο υποστηρίζει ότι στη σύγχρονη εποχή η χειραφέτηση είναι απλώς επιφανειακή, δίνοντας μια κατ' ευφημισμό ανεξαρτησία η οποία ωστόσο έγκειται μοναχά στο να κερδίζει κανείς τα προς το ζην. Για την ίδια αυτό δεν μπορεί ποτέ να είναι αρκετό, αντιλαμβάνεται αυτήν την αντίληψη για τη γυναικεία χειραφέτηση περιοριστική, καθώς δεν μπορεί ποτέ να δώσει στις ίδιες τις γυναίκες την ευκαιρία να εκφράσουν τις εσωτερικές ιδιότητές τους και να αναπτυχθούν μέσα από τη συγκρότηση κοινοτήτων. Μίλησε για την ανάγκη να χειραφετηθούν οι γυναίκες από την ίδια τη χειραφέτησή τους, αν θέλουν πραγματικά να είναι ελεύθερες, γιατί οι αληθινή χειραφέτηση δεν ξεκινά ούτε στις ψηφοφορίες, ούτε και στα δικαστήρια: αρχίζει από την ψυχή της γυναίκας και η ελευθερίας της θα φτάσει ως εκεί που θα φτάσει και η δύναμή της για να πετύχει αυτήν την ελευθερία.

Φυλακές: ένα κοινωνικό έγκλημα και μια κοινωνική αποτυχία

Η Emma Goldman μέσα από τον πολιτικό λόγο της, ασκεί κριτική στην κοινωνία για την αδυναμία της ύστερα από περιβόητες μεταρρυθμίσεις, τις μεγάλες κοινωνικές αλλαγές και τις σημαντικές ανακαλύψεις να εξακολουθεί να στέλνει ανθρώπους στις φυλακές, για να ταπεινώνονται και να βασανίζονται, έτσι ώστε αυτή να μπορεί να «προστατευτεί» από τα φαντάσματα που η ίδια έχει δημιουργήσει. Επισημαίνει το μεγάλο ποσό χρημάτων που ξοδεύεται ετησίως από «δημοκρατικά» κράτη για την συντήρηση ανθρώπινων κελιών ενώ παράλληλα διαφαίνεται πως η εγκληματικότητα αυξάνεται. Υποστηρίζει άμεσα πως ανεξάρτητα από βιολογικούς, σωματικούς ή ψυχολογικούς παράγοντες που γεννούν το

έγκλημα, οι κοινωνικές και οικονομικές επιδράσεις είναι οι πιο δηλητηριώδεις παράγοντες του εγκλήματος και ότι ακόμη και αν δεχόμασταν πως υπάρχουν έμφυτες εγκληματικές τάσεις, η αλήθεια είναι πως αυτές βρίσκουν πλούσια τροφή στο κοινωνικό περιβάλλον. Το πώς αντιμετωπίζει η κοινωνία τους παράγοντες του εγκλήματος, συνοψίζεται στην εκδίκηση, την τιμωρία, τον εκφοβισμό και την αναμόρφωση. Μέθοδοι αντιμετώπισης τις οποίες η Γκολντμαν αποδομεί εξηγώντας με συνέπεια γιατί έχουν αποτύχει πλήρως και

επισημαίνοντας πως σήμερα δεν είμαστε πιο κοντά σε μια λύση από ό,τι ήταν οι άνθρωποι στον Μεσαίωνα.

Τέλος, να πούμε ότι η Emma Goldman ήταν αναρχική στοχάστρια, μα και αγωνίστρια και όλη η εμπνευση που αντλούμε έγκειται σε αυτόν ακριβώς το συνδυασμό. Φυλακίστηκε πολλές φορές για την προπαγάνδα της υπέρ των εκτρώσεων & της αντισύλληψης και ενάντια στον πόλεμο και τον милитарισμό. Όπως σημείωσε και η ίδια στο βιβλίο της «Ζώντας τη Ζωή μου», «[...] για μένα ο Αναρχισμός δεν είναι μια στεία θεωρία ενός μακρινού μέλλοντος, αλλά η ζωντανή έμπνευση που μπορεί να μας απαλλάξει από τις αναστολές μας, εσωτερικές & εξωτερικές, και από τα καταστροφικά όρια που χωρίζουν του ανθρώπους».

Για την υπόθεση εμπορίας στα Χανιά

Τον Αύγουστο ήρθε στη δημοσιότητα μια υπόθεση εμπορίας βρεφών που αποκαλύπτει τη φρίκη και τη κυδαιότητα του κρατικού, εξουσιαστικού, καπιταλιστικού και πατριαρχικού συστήματος σε όλο της το εύρος.

Η υπόθεση αφορά ουσιαστικά ένα κύκλωμα, του οποίου τα δύο αρχηγικά μέλη, οι διευθυντές της κλινικής, προσπαθούσαν να εντοπίσουν μετανάστριες και να τις μεταφέρουν στην Ελλάδα ώστε να τις εκμεταλλευτούν στη συνέχεια ως δότριες ωαρίων ή παρένθετες μητέρες και να ικανοποιήσουν με αυτόν τον τρόπο τα αιτήματα “πελατών” τους από όλο τον κόσμο που δεν μπορούσαν να τεκνοποιήσουν και στις εκάστοτε χώρες τους δεν πληρούσαν τις νόμιμες προϋποθέσεις. Στη συνέχεια, οι γυναίκες είτε υποβάλλονταν σε ειδική θεραπεία ως δότριες ωαρίων, τα οποία χρησιμοποιούνταν σε μεθόδους εξωσωματικής γονιμοποίησης αλλά και σε προγράμματα παρένθετης μητρότητας είτε εντάσσονταν σε ελεγχόμενους χώρους, με σκοπό να κυοφορήσουν σε περιβάλλον εργασιακής εκμετάλλευσης κατά παρέκκλιση της σχετικής νομοθεσίας (υπέρβαση ορίου ηλικίας, πλαστές δικαστικές αποφάσεις, ανακριβές, ελλιπές ή ανύπαρκτο ιατρικό ιστορικό) και εν συνεχεία, έναντι αμοιβής, να παραδώσουν τα βρέφη. Κάποιες περιπτώσεις, πριν οι γυναίκες χρησιμοποιηθούν ως παρένθετες μητέρες, τις εκμεταλλεύονταν περαιτέρω, λαμβάνοντας και από αυτές ωάρια. Για να πετύχουν τον σκοπό τους, τα μέλη της οργάνωσης, προέβαιναν σε πλήθος επιμέρους εγκληματικών πράξεων και συγκεκριμένα κατάρτιζαν πλαστά δικαιολογητικά με σκοπό την έκδοση δικαστικής απόφασης, για άτομα τα οποία δεν πληρούσαν τις νόμιμες προϋποθέσεις και σε συνεργασία με κλινικές, ιατρικά εργαστήρια και ιατρούς, παραποιούσαν καταχωρήσεις ωοληψιών, παραποιούσαν ιατρικά έγγραφα, κατάρτιζαν εικονικά μισθωτήρια και εικονικά σύμφωνα συμβίωσης. Παράλληλα, σε περιστατικά ενδιαφερόμενων γονέων από χώρες όπου απαγορευόταν η διαδικασία απόκτησης τέκνου μέσω παρένθετης μητέρας, δήλωναν τις γεννήσεις ως υιοθεσίες. Επιπλέον, διαπιστώθηκε ότι, ενεργούσαν ως μεσολαβητές σε παράνομες υιοθεσίες βρεφών έναντι χρηματικού ανταλλάγματος ενώ προέβαιναν και στη συστηματική εξαπάτηση γυναικών ισχυριζόμενοι ψευδώς ότι υπέβαλαν αυτές σε πράξη εμβρυομεταφοράς.

Ανέκαθεν το κράτος και το κεφάλαιο επιχειρούσαν να καθορίσουν ποιες γυναίκες μπορούν να έχουν δικαίωμα στην αναπαραγωγή και ποιες όχι, καθώς τα σώματα των γυναικών στο υπάρχον σύστημα θεωρούνται ως μηχανές αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Παραδείγματος χάριν, στις μετανάστριες στις Η.Π.Α

είτε παρέχονταν επιδόματα γεννήσεων είτε επιδόματα “εθελούσι-ας” στείρωσης, αναλόγως αν την εκάστοτε χρονική στιγμή υπήρχε ανάγκη για φθινό εργατικό δυναμικό ή αν είχε κορεστεί η αγορά. Γυναίκες από τις χώρες της καπιταλιστικής περιφέρειας, που σε προηγούμενες δεκαετίες κατηγορούνταν για τον υπερπληθυσμό και πρακτικά υποχρεώνονταν σε στείρωση, σήμερα χρησιμοποιούνται για να φέρουν στον κόσμο παιδιά που δεν θα μπορούν να θεωρήσουν δικά τους. Σε παγκόσμια κλίμακα είναι πολύ μικρό το ποσοστό των γυναικών που μπορούν να αποφασίσουν ελεύθερα αν θέλουν να κάνουν παιδιά (πόσο μάλλον και σε τί συνθήκες θα τα μεγαλώσουν!). **Η μητρότητα λοιπόν έχει ξεκάθαρα ταξικό και φυλετικό χαρακτήρα και η παρένθετη μητρότητα σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί συλλήβδην ως ελεύθερη επιλογή, πόσο μάλλον σαν μία από τις πιο ανιδιοτελείς και αλτρουιστικές πράξεις, όπως επιχειρείται να προβληθεί.** Η αλήθεια είναι πως η δουλειά αυτή αναλαμβάνεται στο μεγαλύτερο ποσοστό της από γυναίκες που ζουν σε πιο φτωχές και υποβαθμισμένες περιοχές του κόσμου και σίγουρα δεν μπορεί να ιδωθεί ως μια πράξη ξέχωρη από το οικονομικό κίνητρο που την συνοδεύει κάθε φορά. Και φυσικά δεν μπορούμε να παραβλέπουμε το γεγονός ότι αυτού του είδους η δραστηριότητα που αναπτύσσεται στο περιθώριο του συστήματος δημόσιας υγείας ως μία επιχείρηση με τεράστια κέρδη, οφείλεται στο γεγονός ότι **η υποβοηθούμενη αναπαραγωγή δεν καλύπτεται από την ασφάλιση καθώς δεν γίνεται αντιληπτή ως ανάγκη και κατά συνέπεια αποκλείει το σύνολο σχεδόν των ζευγαριών των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων.**

Να σημειώσουμε κάπου εδώ ότι ακόμα και η γλώσσα που χρησιμοποιείται για να περιγράψει αυτή τη διαδικασία παίζει ουσιαστικό ρόλο στον εξωραϊσμό της. Η χρήση της λέξης “μητρότητα” αλλά και όλη η ρητορική που επιστρατεύεται για να περιγράψει αυτή τη διαδικασία που αντικατοπτρίζει με τον πιο φριχτό αλλά και ρεαλιστικό τρόπο την καπιταλιστική αντίληψη για την αλληλεπίδραση της κοινωνικής βάσης και την αξία της ανθρώπινης ζωής γενικότερα αλλά και ειδικότερα την προστασία μιας ζωής τόσο ευάλωτης όσο αυτής ενός βρέφους, είναι μία πάγια τακτική της κυριαρχίας. Πώς μπορούμε να αποκαλούμε μητρότητα, μια διαδικασία που ουσιαστικά απογυμνώνει την αναπαραγωγή από κάθε συναίσθημα, που επιβάλλεται στα σώματα των γυναικών λόγω της φτωχοποίησης και της εξασθλίωσης, που αναγκάζει τις γυναίκες να φέρνουν στον κόσμο παιδιά κατά παραγγελία, υπογράφοντας συμβόλαια ότι δεν θα τα δουν ποτέ ξανά, ότι δε θα διεκδικήσουν την παρामीκή επικοινωνία μαζί τους;

Το κύκλωμα που αποκαλύφθηκε πρόσφατα στα Χανιά δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο περιστατικό, ούτε φυσικά τη μοναδική περίπτωση κερδοφορίας σε βάρος της ανθρώπινης ζωής και του γυναικείου σώματος, αλλά αποτυπώνει την ουσία του καπιταλιστικού πατριαρχικού συστήματος εξουσίας και εκμετάλλευσης. Παρατηρούμε λοιπόν πως αμέσως μετά το σχηματισμό της νέας κυβέρνησης επανέρχονται στο δημόσιο διάλογο αυτή τη φορά από το ίδιο το κράτος και τους επίσημους εκφραστές του μια σειρά από ζητήματα, όπως η νομιμότητα των αμβλώσεων, το δημογραφικό και η περαιτέρω στήριξη νέων οικογενειών τα οποία καλείται να διαχειριστεί το νεο-ιδρυθέν Υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας! Στην ουσία αυτό που παρακολουθούμε να εξελίσσεται είναι μία καθολική προσπάθεια αναδιάρθρωσης του κρατικο-καπιταλιστικού συστήματος που αγκομαχά να διατηρήσει την εξουσία του προωθώντας τη συντηρητικοποίηση και την πειθάρχηση σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής με στόχο την επιστροφή στις βασικές αρχές του: την πυρηνική οικογένεια και την εθνική ομοιογένεια. **Και από την άλλη τα περιστατικά trafficking, σωματεμπορίας, εμπορίας βρεφών ή ακόμη και οργάνων ολοένα και πληθαίνουν στα πλαίσια αυτού του συστήματος που όλα πωλούνται και αγοράζονται κατά βούληση, του συστήματος που η αξία του σώματός μας μετρείται με βάση την εργατική δύναμη που παράγουμε, που πρώτα καταδικάζει χιλιάδες παιδιά και γυναίκες στην πείνα, την ανέχεια και τον πόλεμο και έπειτα εμπορεύεται τα σώματά τους, υποσχόμενο μια καλύτερη ζωή.**

Σε ένα σύστημα, όπου τα πάντα πωλούνται και εξαγοράζονται, στεκόμαστε αλληλέγγυες δίπλα σε κάθε γυναίκα που επιλέγει την παρένθετη μητρότητα και αναγνωρίζουμε το δικαίωμα στην άμβλωση ως καθολικό. Η κάθε γυναίκα πρέπει να είναι ελεύθερη να επιλέγει αν θέλει να κάνει παιδί, ποιες μεθόδους θα χρησιμοποιήσει για την απόκτηση του και αν θα προβεί σε έκτρωση. Το δικαίωμα στη μητρότητα είναι δικαίωμα στη ζωή και την ελευθερία και ξεκινάει από την χειραφέτηση της γυναίκας μέσα σε μια κοινωνία που την εκμεταλλεύεται συστηματικά με σκοπό το κέρδος, την δολοφονεί και την βιάζει

Από την πλευρά μας γνωρίζουμε πως **ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία είναι αγώνας απέναντι σε κάθε μορφή εξουσίας, διαρκής και συνολικός ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση των γυναικών.** Δεν περιμένουμε πως η λύση θα έρθει θεσμικά αλλά ξέρουμε ότι η αλλαγή θα έρθει από τα κάτω με αντιιεραρχικούς αγώνες, με αλληλεγγύη και μαχητική αντίσταση. Με γυναίκες που στέκονται η μια δίπλα στην άλλη και χτίζουν κοινότητες αγώνα, μέσα από τις οποίες θα μπορούν να επικοινωνήσουν και να μιλήσουν για όσα βιώνουν, που δεν θα σιωπούν απέναντι στη βία αλλά θα αγωνίζονται για να την εξαλείψουν. Ως αναρχικές και ως γυναίκες δηλώνουμε ξεκάθαρα πως κράτος και καπιταλισμός θα γκρεμιστούν μέσα από την οργάνωση μας, μέχρι το χτίσιμο κοινοτήτων αξιοπρέπειας και ελευθερίας παντού.

*En la tierra en las mujeres
somos territorio de conquista*

UN MUNDO

DONDE

QUEPAN

MUCHOS
MUNDOS

Απ' τις αδελφες Μιραμπάλ στη διατήρηση του αγώνα στο σήμερα ενάντια στο πατριαρχικό εξουσιαστικό σύστημα

Από το 1930 έως το 1961 τον πλήρη έλεγχο της Δομινικανής Δημοκρατίας έχει ο στρατηγός Ραφαέλ Τρουχίγιο, ο οποίος ανέλαβε την εξουσία μέσω πραξικοπήματος και μέσω μιας στημένης ψηφοφορίας. Η στενή του σχέση με αριστοκράτες, εκκλησία, διανοούμενους της εποχής και τύπο αποτελεί τη βάση για την πολυετή δικτατορία του, ενώ το «μυστικό» για τη διατήρηση της εξουσίας είναι αναμφίβολα γνωστό: φυλακίσεις, στρατόπεδα συγκέντρωσης για ομοφυλόφιλους και σφαγές λαών όπως των Αϊτινών, βασανισμοί και δολοφονίες όσων τολμούν να αμφισβητήσουν αυτή την εξουσία και να εναντιωθούν στο καθεστώς κυριαρχίας που επιβάλλει. Χιλιάδες άνθρωποι εκτελούνται ως αποτέλεσμα της επιβαλλόμενης τρομοκρατίας.

Είναι μέσα σε αυτό το καθεστώς που τρεις αδελφές θα οργανώσουν τη δράση τους για την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος. Οι αδελφές Μιραμπάλ, η Μινέρβα, η Πάτρια και η Μαρία-Τερέσα θα έρθουν αντιμέτωπες με τον πρόωρο θάνατό τους, δολοφονημένες από το καθεστώς στο οποίο εναντιώθηκαν. Μεγαλωμένες σε μια οικογένεια της μεσαίας τάξης, στάλθηκαν μαζί με την τέταρτη αδελφή τους, την Ντεντέ, σε οικοτροφείο και λαμβάνουν πολύ καλή εκπαίδευση. Η Μινέρβα ξεκινά να αναζητά ανθρώπους που επιθυμούν να αντισταθούν και συζητά με τις αδελφές της για ζητήματα καταπίεσης και δικαιοσύνης. Οι τρεις αδελφές θέτουν ως σκοπό της ζωής τους την αλλαγή στην χώρα και επενδύουν σε αυτή με κάθε μέσο.

Το ασφαλές περιβάλλον της οικογένειας τους τίθεται σε κίνδυνο, όταν το 1949 λαμβάνουν πρόσκληση για μία από τις δεξιώσεις του Τρουχίγιο, γνωστές για την επιθυμία του τελευταίου να αναζητά νέες κοπέλες σε αυτές. Η άρνηση της πρόσκλησης δεν αποτελεί επιλογή για τις οικογένειες που την λαμβάνουν. Ενώ η Μινέρβα προσπαθεί να τον αποφύγει στην δεξίωση, τελικά την προσκαλεί να χορέψουν. Και ενώ η πρόσκληση για χορό γίνεται δεκτή, η Μινέρβα αρνείται να την αγγίξει όταν αυτός το προσπαθεί. Η οικογένεια Μιραμπάλ φεύγει από την δεξίωση νωρίς, γεγονός που αποτελεί προσβολή για τον δικτάτορα και έπειτα ακολουθεί μια σειρά γεγονότων τιμωρητικών για την οικογένεια όπως η αρπαγή του πατέρα τους, η φυλάκιση και βασανισμός του και η κατάσχεση της περιουσίας τους.

Η Μινέρβα καταφέρνει να περάσει με εξετάσεις στη σχολή της νομικής, αποτελώντας την πρώτη γυναίκα της χώρας στην οποία δόθηκε άδεια να σπουδάσει. Δεν

της δίνεται όμως η άδεια να εργαστεί στο αντικείμενο της καθώς ο Τρουχίγιο ήλεγχε τις διαδικασίες για να δοθεί άδεια άσκησης του επαγγέλματος.

Στη διάρκεια των σπουδών της γνωρίζει τον Μανόλο Χούστο, με τον οποίο μοιράζονται κοινές πολιτικές ιδέες και παντρεύονται το 1955. Μαζί παρακολουθούσαν τα αντάρτικα κινήματα που εμφανίζονταν στη Λατινική Αμερική. Οι δυο τους αρχίζουν να προετοιμάζουν την επανάσταση και τον αγώνα για την ανατροπή του Τρουχίγιο.

Οι αδελφές Μιραμπάλ δημιουργούν με τους συζύγους τους και με άλλους συντρόφους το κίνημα «17η Ιούνη». Με το κωδικό όνομα «Οι Πεταλούδες», οι αδελφές οργανώνουν και παρακολουθούν μυστικές συναντήσεις, ενώ εκδίδουν φυλλάδια που καταδεικνύουν με λεπτομέρειες τις παραβιάσεις του Τρουχίγιο.

Το 1960 καλούν συνάντηση με εκπροσώπους από όλη την χώρα για να δώσουν μια δομή στην οργάνωση και να προετοιμάσουν την εξέγερση. Οι κατάσκοποι όμως του δικτάτορα συλλαμβάνουν και φυλακίζουν αγωνιστές. μεταξύ αυτών τη Μινέρβα και τη Μαρία-Τερέσα.

Η πίεση της εκκλησίας και της Αμερικής, οι οποίες διατηρούσαν ιδιαίτερα στενές σχέσεις με το καθεστώς, η ανησυχία των ΗΠΑ για την διεθνή κατακραυγή αλλά και ο φόβος τους για την ύπαρξη μίας δεύτερης Κούβας οδηγούν στην έντονη άσκηση κριτικής στον Τρουχίγιο και έτσι ο τελευταίος φοβούμενος μη χάσει την στήριξη τους απελευθερώνει τις αδελφές, κρατάει όμως φυλακισμένους τους συζύγους τους.

Την 25η Νοέμβρη οι αδελφές οργανώνουν ταξίδι για να συναντήσουν τους συζύγους τους που παραμένουν φυλακισμένοι. Ενώ επιστρέφουν από τις φυλακές, άνδρες του Τρουχίγιο σταματούν το αμάξι τους και δολοφονούν τις τρεις αδελφές μαζί με τον οδηγό τους, χτυπώντας τους μέχρι θανάτου. Η δολοφονία στήνεται, ώστε να φαίνεται σαν αυτοκινητιστικό ατύχημα. Η κοινή γνώμη όμως δεν εξαπατάται και η παγκόσμια κοινότητα καταδικάζει την δολοφονία.

Η δολοφονία των αδελφών Μιραμπάλ και του οδηγού τους (ο οποίος δεν ήταν ένας απλός οδηγός, αλλά συναγωνιστής και νεαρός εργάτης με πολιτική συνείδηση που επίσης αμφισβητούσε την τυραννία), αποτελεί ένα πολιτικό έγκλημα και μια κρατική δολοφονία, ενώ το γεγονός ότι ήταν γυναίκες αποτελεί παράδειγμα της πατριαρχικής εξουσίας που δεν

διστάζει να δολοφονεί όσες αντιστέκονται. Το μίσος που τρέφει ο Τρουχίγιο για την Μινέρβα βασίζεται στο γεγονός πως παρά το γεγονός ότι ήταν γυναίκα εκείνη την εποχή, κατάφερε να αποτελέσει μια πολιτική φυσιογνωμία μεγάλης σημασίας και με σθεναρό αντίκτυπο στις πολιτικές που επέβαλλε ο στρατηγός, να τον απορρίψει ενώ την παρενόχλησε σεξουαλικά αλλά και να καταφέρει να σπουδάσει σπάζοντας όλα τα πρότυπα που η πατριαρχική εξουσία επιβάλλει στις ζωές των γυναικών.

Μέχρι και σήμερα, δεν έχει κατορθωθεί η εδραίωση μιας κοινωνίας ελεύθερης, δίκαιης και αλληλέγγυας παρά τις επαναλαμβανόμενες εξεγέρσεις για την επίτευξή της. Οι πολιτισμικές και πολιτικές ρίζες της εξουσίας του Τρουχίγιο και της ιμπεριαλιστικής αποικιοποίησης έχουν ενισχυθεί σε μεγάλο βαθμό με την κυριαρχία που ασκούν οι ΗΠΑ σε αυτό το έθνος της Καραϊβικής. Η εκμετάλλευση, η διαφθορά, η κατάχρηση εξουσίας, οι ανισότητες και η όλο και αυξανόμενη φτωχοποίηση έχουν γίνει καθημερινότητα. Για αυτό και η δολοφονία των τριών αδελφών και του συντρόφου οδηγού τους, δεν αποτελεί άλλη μια ευκαιρία να αποδώσουμε τιμές στους τάφους τους. Αντίθετα, μας ανοίγει τον δρόμο προς το παράδειγμα που θέλουμε να ακολουθήσουμε για να αγωνιστούμε για μια κοινωνία απελευθερωμένη.

Η 25η Νοέμβρη καθιερώνεται έτσι από τον ΟΗΕ, το 1999, ως παγκόσμια ημέρα εξάλειψης της βίας κατά των γυναικών. Η καθεστωτική καθιέρωση όμως δεν μπορεί να αλλάξει την πραγματικότητα που το πατριαρχικό καπιταλιστικό-εξουσιαστικό σύστημα επιβάλλει μέχρι και σήμερα στις ζωές των γυναικών, μια πραγματικότητα με σεξουαλικές παρενοχλήσεις, trafficking γυναικών και παιδιών, βασανισμούς σε αστυνομικά τμήματα, δολοφονίες, δημιουργία Υπουργείων Οικογένειας, συγκαλύψεις βιασμών και βιαστών, συγκαλύψεις παιδοβιαστών και υποθέσεων παιδικής πορνογραφίας. Απέναντι στην κρατική διαχείριση των υποθέσεων βίας, απέναντι στις ψευδαισθήσεις για δικαιοσύνη από τις αποφάσεις δικαστηρίων και την αφομοίωση των αγώνων ενάντια στην πατριαρχία και το σύστημα που τη γεννά και τη θρέφει, προτάσσουμε την οργάνωση των γυναικών από τα κάτω, με συλλογικούς αγώνες για τη συνολική χειραφέτηση και την αναρχία.

*Και στον δικό μας κόσμο
και στη δική μας ιστορία
η πατριαρχία σκοτώνει
όμως εμείς
υπερασπιζόμαστε τη ζωή,
τη χειραφέτηση,
την ελευθερία.*

25η Νοέμβρη – Ημέρα μνήμης, αντίστασης και αγώνα ενάντια στην έμφυλη βία και το σύστημα που τη γεννά και τη θρέφει.

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο όπου το κρατικό – καπιταλιστικό σύστημα εντείνει όλο και περισσότερο την επίθεσή του στη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία με την όξυνση των όρων εκμετάλλευσης, την φτωχοποίηση και την ακραία απαξίωση της ανθρώπινης ζωής. Οι δεκάδες νεκροί στα Τέμπη, οι νεκροί από τη διάλυση του ΕΣΥ, οι νεκροί στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, οι εκατοντάδες πνιγμοί προσφύγων και μεταναστών στη Μεσόγειο, οι εν ψυχρώ εκτελέσεις ανθρώπων από τα δολοφονικά τάγματα της δημοκρατίας, η λεηλασία της φύσης και η κρατική άρνηση διαχείρισης των συνεπειών της με τα καμένα δάση, τα πλημμυρισμένα χωριά, τα απανθρακωμένα σώματα ανθρώπων και ζώων είναι η πραγματικότητα που διαμορφώνουν για εμάς οι κυρίαρχοι. Ταυτόχρονα εξοπλίζει, παρατάσσει αστυνομικό στρατό, χτίζει ρητορική τάξης και ασφάλειας και χτυπά όσες και όσους αγωνίζονται, στοχεύοντας ιδιαίτερα στο αναρχικό κίνημα και στις εστίες συλλογικής και αυτοοργανωμένης αντίστασης, εντείνοντας την πάγια αντιεξεγερτική στρατηγική του, για το ξερίζωμα των εξεγέρσεων που κυοφορούνται. Τα τραγικά συμβάντα που μας συγκλονίζουν, καθώς και η άγρια κατασταλτική εκστρατεία απέναντι στους αγωνιζόμενους και τις αγωνιζόμενες, δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά αλλά εντάσσονται στη μόνη στρατηγική που εφαρμόζει μεθοδικά ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός, αυτή της βίας, της εξαίρεσης και του θανάτου.

Μέσα σε αυτή τη συγκυρία, το εξουσιαστικό πατριαρχικό καπιταλιστικό σύστημα επιτίθεται ακόμα περισσότερο στις γυναίκες των πληβειακών στρωμάτων. Γιατί η έμφυλη βία είναι συστημική βία και αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Οι κρατικοί φορείς που υπερφίαλα διατυμπανίζουν ότι νοιάζονται για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, είναι οι ίδιοι που καθημερινά αναπαράγουν την καταπίεση και εκμετάλλευσή τους. Από τη μία οι δράστες γαλουχούνται, ενθαρρύνονται, οπλίζονται και στο τέλος καλύπτονται και δικαιολογούνται από τις κυρίαρχες αξίες και τους ίδιους τους κρατικούς μηχανισμούς και από την άλλη είναι αυτοί οι κρατικοί μηχανισμοί που ασκούν έμφυλη βία.

Από την άγρια δολοφονική επίθεση των ΟΠΚΕ απέναντι στην 16χρονη αντιφασίστρια στο Ν.Ηράκλειο και τις παρακρατικές επιθέσεις απέναντι σε αγωνιζόμενες μέχρι τις βίαιες προσαγωγές γυναικών που αγωνίζονται ενάντια στο μετρό και την αστυνομοκρατία στα Εξάρχεια. Από τον εκφοβισμό και την τιμωρία όσων σπάνε τη σιωπή- με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη 12χρονη από τον Κολωνό που με σθένος αντιμετωπίζει κάθε κρατική και παρακρατική απειλή, η οποία έχει επιχειρηθεί να τρομοκρατηθεί ώστε να εκβιαστεί η σιωπή της, με πιο πρόσφατο γεγονός, στις 25 Οκτώβρη, όπου ένας 37χρονος άντρας την απείλησε ότι αν συνεχίσει να καταθέτει ενάντια στα μέλη του κυκλώματος, θα κάνει κακό στην ίδια, τα αδέρφια και την οικογένειά της και μολονότι ο δράστης συνελήφθη εξαιτίας της άμεσης αντίδρασης του κοριτσιού, τα στοιχεία του συγκαλύπτονται και αφέθηκε ελεύθερος – όσων καταγγέλλουν τους βιασμούς και ξυλοδαρμούς τους μέχρι τον εμπαιγμό των οικογενειών των δολοφονημένων μέσα στις αίθουσες της αστικής δικαιοσύνης και μέσω των ΜΜΕ, με τη συκοφάντηση και σκύλευση της ταυτότητας

των παιδιών τους. Από το ξέπλυμα των δολοφόνων και βιαστών, γόνων μεγαλοεπιχειρηματιών, παραγόντων και στελεχών της εξουσίας και την αθώωση των ένστολων καθαυμάτων της δημοκρατίας μέχρι τη δικαστική ασυλία σε βιαστές, παιδοβιαστές, δολοφόνους και κυκλώματα trafficking. Από τους βιασμούς μέσα στα αστυνομικά τμήματα, στα σύνορα της Ευρώπης-Φρούριο και τον εγκλεισμό προσφύγων και μεταναστών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μέχρι την ανηλεή προπαγάνδα που οξύνεται από το σύστημα στοχεύοντας στον έλεγχο του γυναικείου σώματος, ενάντια στο δικαίωμα των γυναικών στην έκτρωση, που προωθεί την ταξική εκμετάλλευση, την εκμετάλλευση των γυναικών ως αναπαραγωγική μηχανή (όπως στην περίπτωση εμπορίας βρεφών στα Χανιά), τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις, τις σεξιστικές διακρίσεις και δολοφονικές επιθέσεις σε lgbtqi άτομα.

Από την πλευρά μας προτάσσουμε την οργάνωση και συλλογικοποίηση ενάντια στο κράτος, τον καπιταλισμό και την πατριαρχία. Στεκόμαστε στο πλευρό καθημιάς και καθενός που έρχεται αντιμέτωπη με το τέρας της πατριαρχίας, σε κάθε μια που αγωνίζεται και εξεγείρεται θέτοντας σε κίνδυνο ακόμα και την ίδια της τη ζωή, σε κάθε μια που ίσως ακόμα δεν έχει βρει φωνή και η κραυγή της ακούγεται σαν ψίθυρος μέσα σε τέσσερις τοίχους. Δεν ξεχνάμε αυτές που δολοφονήθηκαν ή και βιάστηκαν και η ιστορία τους αποτέλεσε είδηση της μιας μέρας σε τηλεοπτικά πάνελ και δελτία ειδήσεων. Όλες μαζί να αγωνιστούμε για να φτιάξουμε έναν κόσμο ισότητας, ελευθέριας και αλληλεγγύης, έναν κόσμο χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση από άνθρωπο σε άνθρωπο. Να μη συνηθίσουμε τον θάνατο.

Αλληλεγγύη σε όσες αγωνίζονται και έρχονται αντιμέτωπες με την κρατική καταστολή και παρακρατική βία, σε όσες στέκονται η μια δίπλα στην άλλη απέναντι σε ένα σύστημα που διαιωνίζει, προωθεί και νομιμοποιεί την έμφυλη βία. Αλληλεγγύη στις εξεγερμένες ζαπατίστριες που στους δύσκολους καιρούς κρατούν ακόμα τη φλόγα της αντίστασης αναμμένη, στις μαχόμενες γυναίκες στη Ροτζάβα που βρίσκονται αντιμέτωπες με τις εντεινόμενες επιθέσεις του τουρκικού κράτους, στις γυναίκες στο Ιράν που αντιμετωπίζουν με κόστος την ίδια τους τη ζωή και την ελευθερία την εκδικητικότητα ενός καθεστώτος που σείστηκε από τις εξεγερμένες, στις επί δεκαετίες αντιστεκόμενες της Παλαιστίνης που σήμερα απειλούνται με εκτοπισμό και εξόντωση από το κράτος του Ισραήλ, στις αγωνιζόμενες στο Μεξικό ενάντια σε μια συνθήκη εντεινόμενης έμφυλης βίας με εξαφανίσεις, κακοποιήσεις, βιασμούς και γυναικοκτονίες, σε προσφύγισες και μετανάστριες που κακοποιούνται, βρίσκονται εγκλειστές σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και δολοφονούνται στα υδάτινα και χερσαία σύνορα της Ευρώπης-φρούριο.

ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία | Αναρχική Πολιτική Οργάνωση - Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

25Η ΝΟΕΜΒΡΗ

Ημέρα αντίστασης και αγώνα

Αγώνας ενάντια στο σύστημα που γεννά,
θρέφει και συγκαλύπτει την έμφυλη βία

Ε
Ν
Α
Ν
Τ
Ι
Α

- στην έμφυλη βία, τις γυναικοκτονίες, τους βιασμούς
- στα κυκλώματα trafficking, τη συγκατάλυση
- στις επιθέσεις σε θάρους trans & lgbtqi ατόμων
- στην κρατική προπαγάνδα κατά των αμβλύσεων

Καμία μόνη απέναντι στο κρατικό, πατριαρχικό σύστημα!
**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΟΡΓΑΝΩΣΗ & ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ,
 ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**
**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ
 ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ: ΣΑΒΒΑΤΟ 25/11
στις 18:30, ΚΑΜΑΡΑ

25Η ΝΟΕΜΒΡΗ

ημέρα αντίστασης και αγώνα

Καμία ανοχή στην έμφυλη βία, οργάνωση και αγώνας για
τη γυναικεία χειραφέτηση

Σάββατο 25/11
18:30, ΚΑΜΑΡΑ

Ενάντια σε κράτος, κεφάλαιο και κάθε μορφή εξουσίας

25 ΝΟΕΜΒΡΗ

ημέρα μνήμης, αντίστασης & αγώνα
ενάντια στην έμφυλη βία & το σύστημα
που τη γεννά και τη θρέφει

ΤΕΤΑΡΤΗ 22 ΝΟΕΜΒΡΗ | 18:30 | ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA
 Ημερομηνία συγκέντρωσης ενάντια στην έμφυλη βία και το σύστημα
που τη γεννά και τη θρέφει.

ΠΕΜΠΤΗ 23 ΝΟΕΜΒΡΗ | 18:00 | ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA
 Πρωτόβλη συνάντηση in the Time of the Twitter/Instagram, 2001, 75'
 Συμπόρευση με τον κλάδο της πορνείας του κλάδου Model Inc. in
 1981. Συγκέντρωση για το κίνημα που είναι το
 γένη σώμα της διαταγής του Rafael Lopez de
 Tejada, διαρκώντας 5 λεπτά.

// Οι ακλόνητοι δεν κινούνται ενάντια /
 αντίσταση στις γυναίκες της του φεγγιού //

ΣΑΒΒΑΤΟ 25 ΝΟΕΜΒΡΗ
18:30 | ΚΑΜΑΡΑ
ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
 για το 25 Νοέμβρη

**ΟΡΓΑΝΩΣΗ & ΑΓΩΝΑΣ
 ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
 & ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**

LIBERTATIA

25 ΝΟΕΜΒΡΗ

Ημέρα μνήμης, αντίστασης και αγώνα
ενάντια στην έμφυλη βία και το σύστημα που τη γεννά και τη θρέφει

Αλληλεγγύη σε όσες αγωνίζονται και έρχονται αντιμέτωπες με την κρατική καταστολή και παρακρατική βία, όπως η 16χρονη αντιφασίστρια στο Ν. Ηράκλειο που δέχτηκε δολοφονική επίθεση από ΟΠΚΕ, όπως οι γυναίκες που προσάγονται βίαια από τον στρατό κατοχής στα Εξάρχεια στον αγώνα ενάντια στο μετρό και την αστυνομοκρατία στη γειτονιά, σε όσες στέκονται η μια δίπλα στην άλλη απέναντι σε ένα σύστημα που διαιωνίζει, προωθεί και νομιμοποιεί την έμφυλη βία, που προσφέρει δικαστική ασυλία σε βιαστές, παιδοβιαστές, δολοφόνους και κυκλώματα trafficking και τιμωρεί όσες σπάνε τη σιωπή, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη 12χρονη από τον Κολωνό, η οποία με σθένος αντιμετώπιζει κάθε κρατική και παρακρατική απειλή που στοχεύει στον εκφοβισμό της, το ίδιο σύστημα που αποπειράται τον έλεγχο του γυναικείου σώματος μέσω της δόνησης της προπαγάνδας ενάντια στο δικαίωμα των γυναικών στην έκτρωση, που προωθεί την ταξική εκμετάλλευση, τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις, τις σεξιστικές διακρίσεις και επιθέσεις σε lgbtqi άτομα.

Αλληλεγγύη στις εξεγερμένες ζαπατιστριες που στους δύσκολους καιρούς κρατούν ακόμα τη φλόγα της αντίστασης αναμμένη, στις μαχόμενες γυναίκες στη Ροτζάβα που βρίσκονται αντιμέτωπες με τις εντεινόμενες επιθέσεις του τουρκικού κράτους, στις γυναίκες στο Ιράν που αντιμετωπίζουν με κόστος την ίδια τους τη ζωή και την ελευθερία την εκδικητικότητα ενός καθεστώτος που ουσίως από τις εξεγερμένες, στις επί δεκαετίες αντισταθόμενες της Παλαιστίνης που σήμερα απειλούνται με εκτοπισμό και εξόντωση από το κράτος του Ισραήλ, στις αγωνιζόμενες στο Μεξικό ενάντια σε μια συνθήκη εντεινόμενης έμφυλης βίας με εξαφανίσεις, κακοποιήσεις, βιασμούς και γυναικοκτονίες, σε προσφύγιζες και μετανάστριες που κακοποιούνται, βρίσκονται έγκλειστες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και δολοφονούνται στα υδάτινα και χερσαία σύνορα της Ευρώπης-φρούριο.

ΟΛΣΕ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΕ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

**ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ
 ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ
 ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**

Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία | Αναρχική Πολιτική Οργάνωση - Ομοσπονδία Συλλογικότητας

anpolorg@gmail.com
apo.squathost.com

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΑΠΟ ΤΙΣ

Κυριακή 19/11
στις 19:00

παρουσίαση μονολόγου:

"Η δική μου Ιστορία"

[αυτογραφη: Σοφία Χατζηγιάννη
Ερμηνεία: Αρετή Μακρολαφογιάννη]

ξ συζήτηση για την
έμφυλη βία

* θα ακολουθήσει μπάρ

ΤΡΙΤΗ 21/11
στις 19:00

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΓΙΑ 25η ΝΟΕΜΒΡΗ

"η πατριαρχική επίθεση
και οι κινηματικές απαντήσεις"

ΣΑΒΒΑΤΟ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΓΛΕΝΤΙ
με τις Τερψικόρες

στις 20:30

* μετά την πορεία
της 25ης Νοέμβρη
(18:30, Καρόρα)

ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ 25^Η ΝΟΕΜΒΡΗ

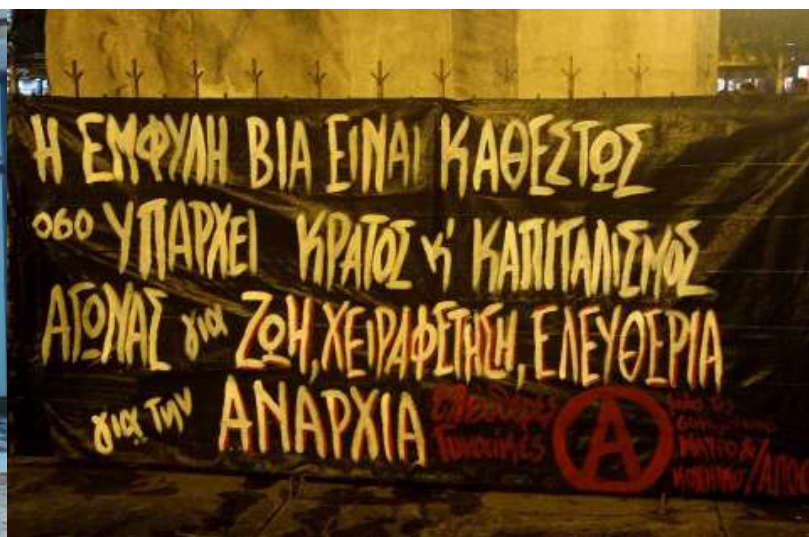
**Παρουσίαση μονολόγου "Η δική μου ιστορία" και συζήτηση που ακολούθησε, στο ελευθεριακό στέκι No Pasaran την Κυριακή 19/11.

**Το μπλόκ της ομάδας ενάντια στην πατριαρχία Α.Π.Ο. - Ο.Σ., στη Θεσσαλονίκη, στην πορεία της 25ης Νοεμβρη

**Πανο της Libertatia και των Ελεύθερων Γυναικών εν όψει της 25η Νοέμβρη

Η Απεργία γυναικών στην Πολωνία: Ελευθερία στις αμβλώσεις, ελεύθερες από την εκμετάλλευση.

Συνέντευξη με τις *Magda Malinowska* και *Marta Rozmyslowicz*. (*Worker's Initiative, Poland*).

Δημοσιεύουμε μία συνέντευξη με τις Μάγδα και Μάρτα από την Εργατική Πρωτοβουλία, περί της Απεργίας γυναικών της Πολωνίας ενάντια στην απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου που απαγορεύει τις αμβλώσεις ακόμη και σε περιπτώσεις δυσπλασίας του εμβρύου. Μετά από βδομάδες μαζικών διαδηλώσεων το Κοινοβούλιο αποφάσισε να καθυστερήσει την μετατροπή της απόφασης σε νόμο, αλλά ήδη αρκετά νοσοκομεία εφαρμόζουν τα πιο αυστηρά μέτρα. Επομένως ο αγώνας δεν έχει τελειώσει: κάθε Δευτέρα συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις λαμβάνουν χώρα, ζητώντας δωρεάν και ελεύθερες αμβλώσεις. Όπως συζητήθηκε και στην πρώτη ανοιχτή συνέλευση του E.A.S.T (Essential Autonomous Struggles Transnational), η απαγόρευση των αμβλώσεων συμβαίνει εν μέσω μίας πανδημίας όπου οι γυναίκες πληρώνουν το υψηλότερο τίμημα: υπάρχει μία ξεκάθαρη σύνδεση στο ότι τους αρνείται το δικαίωμα να μη γίνουν μπρέρες και στο ότι είναι κολλημένες σε αναγκαίες δουλειές που χωρίς αυτές η κοινωνία τελικά θα κατέρρεε. Βλέποντας αυτά μόνο μία απεργία θα μας βοηθήσει. Παρά το γεγονός πως είναι σχεδόν απαγορευμένο το να απεργεί στην Πολωνία, η απεργία των γυναικών έχει παρουσιάσει μία ευκαιρία πολιτικοποίησης των νέων (γυναικών και αντρών) και ένα κρίσιμο πάτημα ώστε να θίξουμε τη σύνδεση μεταξύ του περιορισμού των γυναικείων ελευθεριών και της εκμετάλλευσης στους χώρους εργασίας. Το απεργιακό κίνημα έχει επίσης καταφέρει να διεισδύσει εντός των εργατών σε αποθήκες όπως δείχνει η πρόσφατη απεργία σε μία αποθήκη της Amazon κοντά στο Wrocław (Βρότσλαβ), μία παράνομη απεργία που δε θα είχε συμβεί χωρίς το κάλεσμα σε ανυπακοή, που εξαπλώθηκε μέσα από αυτές τις διαδηλώσεις.

Μετά την απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου πως οι αμβλώσεις σε περίπτωση δυσπλασίας του εμβρύου είναι αντισυνταγματικές, όλη η Πολωνία έχει γεμίσει με διαδηλώσεις. Μπορείτε να μας πείτε για τις εν εξελίξει διαδηλώσεις και ποια είναι τα επόμενα βήματα;

ΜΑΡΤΑ: Διαδηλώσεις συμβαίνουν σε ολόκληρη τη χώρα, σε 400 πόλεις ακόμα και σε μικρές αγροτικές κωμοπόλεις, καθώς επίσης και σε συντηρητικές περιοχές της χώρας. Οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις θεωρείται ότι έχουν πάνω από 100 χιλιάδες άτομα (η πορεία στην Βαρσοβία στις 30 Οκτωβρίου.) Αυτό συντελεί ξεκάθαρα ξεσπκωμό της νέας γενιάς, γυναικών και αντρών, που αποτελούν την πλειοψηφία των διαδηλωτών στους δρόμους. Προφανώς όλο αυτό συμβαίνει κατά τη διάρκεια του Covid-19, στην κορύφωση των κρουσμάτων στην Πολωνία (περίπου 25 χιλιάδες τη μέρα αυτή τη στιγμή) και οι νέοι εμφανώς φοβούνται τον ιό λιγότερο από τους μεγαλύτερους ανθρώπους. Η κυβέρνηση έχει επίσης περάσει κανονισμούς, σύμφωνα με τους οποίους οι συγκεντρώσεις πάνω από 5 άτομα είναι παράνομες, οπότε όλο αυτό συμβαίνει αψηφώντας την απαγόρευση.

Η διευθύνουσα επιτροπή της ένωσης της Απεργίας των Γυναικών, αποτελεί τη μεγαλύτερη οργάνωση που καλεί σε διαδηλώσεις, και σε κάποια μέρη, όπως η Βαρσοβία, προμηθεύει και υποδομές. Τις προηγούμενες μέρες, ανακοίνωσαν τη δημιουργία ενός συμβουλευτικού συμβουλίου της γυναικείας απεργίας, στα πρότυπα του αντίστοιχου στην Λευκορωσία. Αυτή τη στιγμή, τα μέλη του συμβουλίου είναι ένας αντικατοπτρισμός της παλιάς ελίτ (μία πρώην υπουργός εργασίας, μία πρώην βουλευτής, κάποιες διανοούμενες και ακτιβίστριες). Οι γυναίκες στη περιοχή του Ροζναή (Πόζναν) έχουν αντιδράσει σε αυτό δημιουργώντας εναλλακτικά συμβούλια που ανταποκρίνονται στις δικές τους απαιτήσεις. Θα δούμε πως θα εξελιχθεί αυτό.

Την Τετάρτη 28 Οκτωβρίου καλέστηκε απεργία κατά της απόφασης του δικαστηρίου, θυμίζοντας την Απεργία των Γυναικών κατά τη διάρκεια των Μαύρων Διαδηλώσεων του 2016. Μπορείτε να μας πείτε κάτι για την συμμετοχή στην απεργία και το τι σημαίνει η απεργία στη μάχη κατά της απαγόρευσης των αμβλώσεων και υπέρ της γυναικείας ελευθερίας;

ΜΑΓΔΑ: Όπως και στο 2016, καμία απεργία δεν καταγράφηκε επίσημα, οπότε είναι δύσκολο να μιλήσουμε με στοιχεία. Ωστόσο γνωρίζουμε πως δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι συμμετείχαν στις διαδηλώσεις εκείνη τη μέρα. Μόνο στο Πόζναν, γύρω στους 40.000 ανθρώπους βγήκαν στους δρόμους. Τουλάχιστον διπλάσιοι από το 2016. “Απεργίες” οργανώθηκαν σε μικρές κωμοπόλεις που κανείς δε το περίμενε. Άντρες και γυναίκες δε πήγαν στις δουλειές τους για να παραστούν στις διαδηλώσεις.

Μικρές εταιρίες δε λειτούργησαν εκείνη τη μέρα. Όπως και την προηγούμενη φορά, γυναίκες από διάφορους χώρους εργασίας, όπως υπάλληλοι βρεφοκομείων, πανεπιστημίων, σχολείων, νοσοκομείων, βιομηχανίας, πήγαν για δουλειά φορώντας μαύρα και δημοσίευσαν φωτογραφίες εκφράζοντας την υποστήριξη και την αλληλεγγύη τους με τους ανθρώπους στο δρόμο.

ΜΑΡΤΑ: Το κάλεσμα σε γενική απεργία στην Πολωνία δεν είναι επιλογή, μιλώντας νομικά. Στο σωματείο μας ανταποκριθήκαμε στο κάλεσμα αυτό ενθαρρύνοντας να δηλώσουν άρρωστοι, να πάρουν ρεπό ή να δώσουν αίμα, προκειμένου να μην πάνε στη δουλειά. Γνωρίζω πως πολλά μέλη μας χρησιμοποίησαν μία απ' αυτές τις επιλογές και πήγαν να διαμαρτυρηθούν.

ΜΑΓΔΑ: Ναι, επίσημα στους χώρους εργασίας, κανενός είδους ομαδοποίηση εργαζομένων δεν οργάνωσε απεργία. Παρόλα αυτά είναι μεγίστης σημασίας το πώς, από το 2016, γυναίκες από διάφορους πολιτικούς χώρους αποκαλούν τη συμμετοχή τους στις “μαύρες διαμαρ-

τυρίες” ως απεργίες. Με αυτό τον τρόπο δίνεται έμφαση στο ρόλο της γυναίκας στην εξάπλωση του κεφαλαίου, τη σημασία της απλήρωτης αναπαραγωγικής εργασίας και την τεράστια θέληση να εναντιωθούν στις δωρεάν υπηρεσίες και την υποταγή στην πολιτική και στο κεφάλαιο.

Τι έχει αλλάξει στον συνδυασμό των δυνάμεων και τη συνέχιση της διαμαρτυρίας σε σχέση με τη Μαύρη Διαμαρτυρία του 2016; Ποιες είναι οι σημαντικότερες διαφορές;

ΜΑΡΤΑ: Οι τωρινές διαμαρτυρίες διαφέρουν απ’ αυτές του 2016 επειδή τα συνθήματα είναι πιο ριζοσπαστικά και επειδή οι απαιτήσεις είναι πιο κοινωνικές και οικονομικές. “Γαμιέται το PiS (το κόμμα που βρίσκεται στην κυβέρνηση)” και “Αντε Γαμηθείτε” είναι τα κύρια συνθήματα που ακούγονται στους δρόμους. Σε κάθε διαμαρτυρία σε διαφορετικές πόλεις η ταξική διάσταση της απαγόρευσης των αμβλώσεων είναι ευρέως κατανοητή. Οι γυναίκες ξέρουν πως αυτή η απαγόρευση θα επηρεάσει τις φτωχές γυναίκες, όχι τις πλούσιες. Εμείς, σαν γυναίκες σε σωματείο, παραβρισκόμαστε σε και αρκετές φορές οργανώνουμε αυτές τις διαμαρτυρίες που έχουν σαφείς οικονομικές απαιτήσεις, διότι προκειμένου οι γυναίκες να είναι ελεύθερες, χρειαζόμαστε να είμαστε λιγότερο εξαρτώμενες από την εργασία και να έχουμε μεγαλύτερη οικονομική ανεξαρτησία. Έχει υπάρξει μία αλλαγή στην οπτική μου από το 2016, όταν οι γυναίκες και οι άντρες στους δρόμους σήμερα επιθυμούν ξεκάθαρους κοινωνικοοικονομικές προτάσεις ώστε οι ζωές μας να γίνουν συλλογικά καλύτερες. Οι μεταρρυθμίσεις που προτείνουμε περιλαμβάνουν μείωση των ωρών εργασίας σε 7 ώρες τη μέρα, να ξεφορτωθούμε συμβόλαια και εταιρίες μερικής απασχόλησης, περισσότερη κοινωνική στέγαση, και να διατηρηθούν να κοινωνικά κεκτημένα που κερδίσαμε από την κυβέρνηση, όπως το πρόγραμμα πρόνοιας 500+ για οικογένειες με παιδιά [επίδομα δίκως φόρο 500 ζλότου (περίπου 120 ευρώ) ανά μήνα για το δεύτερο και κάθε επακόλουθα παιδιά μέχρι να φτάσουν την ηλικία των 18], μείωση ηλικιακού ορίου σύνταξης για γυναίκες, και συνεχής αύξηση του κατώτατου μισθού.

Όπως γράφω, έχουν περάσει 2 εβδομάδες από την αρχή της απεργίας των

γυναϊκών. Λίγες μέρες πριν, οι χειρίστριες κλαρκ σε μία από τις αποθήκες της Amazon κοντά στο Βρότσαλβ, σταμάτησαν να δουλεύουν για 3 λεπτά. 115 εργάτριες, σταμάτησαν τα κλαρκ τους (πρόκειται για ένα μεγάλο αντικείμενο), συναθροίστηκαν σε ένα σημείο, κόρναραν και φώναξαν την απαίτηση για μπόνους 2.000 ζλότου (περίπου 450 ευρώ) για όλους τους εργάτες. Αυτές είναι ξαφνικές στάσεις εργασίας που δεν έχουν ξανασυμβεί. Παρόλο που οι εργατικές απαιτήσεις δεν είναι οι ίδιες με των γυναικών,

είναι ξεκάθαρο για εμένα πως η στάση αυτή ήταν μία συνέχιση, η ένα αποτέλεσμα των διαδηλώσεων στους δρόμους. Το “γαμιέται η κυβέρνηση” έχει διαπεράσει τους τοίχους των αποθηκών. Ελπίζω τις ερχόμενες εβδομάδες να υπάρχουν περισσότερες πραγματικές απεργίες και περισσότερες κοινωνικοοικονομικές απαιτήσεις.

ΜΑΓΔΑ: Όπως ανέφερε η Μάρτα, είναι σημαντικό πως πολλοί αρκετά νέοι άνθρωποι και έφηβοι συμμετέχουν στις διαμαρτυρίες. Είναι πολύ αφοσιωμένοι, φτιάχνουν πανό, δημιουργούν συνθήματα και μεταμφιέσεις, τραγουδάνε, και είναι πολύ ένθερμοι και ενεργοί στις δια-

δηλώσεις. Είναι καλό, γιατί αυτή η εμπειρία θα μείνει στους νέους ανθρώπους. Δυστυχώς, τα κυρίαρχα συνθήματα είναι τα “Fuck PiS” και “Fuck Out”. Πολύ βολικό για τα ΜΜΕ και την παλιά πολιτική ελίτ, που δεν επιθυμούν καμία δραστική αλλαγή παρά μόνο μία αλλαγή των εξουσιαστών. Ήταν εύκολο επίσης να σπρώξουν νεαρούς ανθρώπους σε αυτόν το δρόμο. Το 2016 φωνάζαμε “απεργία γυναικών τώρα” επισημαίνοντας συνεχώς το οικονομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο τοποθετείται η απαγόρευση των αμβλώσεων. Αναπτύξαμε τις θέσεις που η Μάρτα αναφέρει στο Κοινωνικό Συνέδριο Γυναικών που δημιουργήθηκε με βάση τις δυναμικές που προέκυψαν και εκφράστηκαν το 2016. Από τότε συνεχώς επιβεβαιώνονται. Η παρούσα κατάσταση είναι πολύ πιο δύσκολη λόγω της απόφασης για περαιτέρω στραγγαλισμού του δικαιώματος στις αμβλώσεις. Επομένως οι διαμαρτυρίες διαρκούν πολύ περισσότερο, είναι πολυπληθέστερες και εντονότερες, όπως επίσης είναι και ο θυμός των γυναικών προς τις αρχές καθώς και μια βαθιά επιθυμία για αλλαγή. Εάν, ωστόσο, η μόνη συνέπεια των τωρινών διαμαρτυριών είναι η αποκατάσταση της παλιάς εξουσίας και η απομάκρυνση του PiS, θα αρνηθούμε μία μεγάλη ευκαιρία για πραγματικές υλικές αλλαγές. Το μόνο που θα παραμείνει θα είναι η επίγνωση πως η νέα κυβέρνηση θα κυβερνήσει με ένα αίσθημα που θα γνωρίζει πως εάν μας εκνευρίσει θα τους ανατρέψουμε και αυτούς.

Η απόφαση του δικαστηρίου έρχεται κατά τη διάρκεια του δεύτερου κύματος μιας πανδημίας που χτυπάει τις γυναίκες ιδιαίτερα σκληρά. Ποια είναι τα βασικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες συγκεκριμένα κατά τη διάρκεια της πανδημίας;

ΜΑΓΔΑ: Πάνω απ’ όλα, οι γυναίκες είναι πιο φορτωμένες με δουλειά. Τα σχολεία έχουν κλείσει, οπότε πέφτουν στους ώμους τους περισσότερες ευθύνες. Επιπλέον οι τομείς της εργασίας στους οποίους συμμετέχουν σε μεγάλα ποσοστά γυ-

ναίκες έχουν επηρεαστεί: εστίαση, ξενοδοχειακά, τουρισμός, εκπαίδευση, αισθητική. Παραδόξως, σύμφωνα με τα στοιχεία της Κεντρικής Στατιστικής Υπηρεσίας (Central Statistical Office/GUS), το ποσοστό ανεργίας μεταξύ γυναικών δεν έχει αυξηθεί αλλά αντιθέτως έχει ελαφρώς μειωθεί. Αυτό δε συμπίπτει με μια έρευνα για τα αισθήματα μεταξύ γυναικών, σύμφωνα με την οποία η γυναίκες διαμαρτύρονται για το επιπλέον βάρος καθηκόντων και μία αύξηση ωρών εργασίας χωρίς την αύξηση μισθού αλλά ακόμα και με μείωση του μισθού και απώλεια εργασίας. Ίσως, η μείωση της επίσημης ανεργίας αφορά το μεγάλο ποσοστό γυναικών που προηγουμένως δούλευαν “μαύρα”; (πχ στην εστίαση) αλλά κατά τη διάρκεια της πανδημίας αναγκάστηκαν να βρουν και νέα δουλειά, αναλαμβάνοντας επίσημη απασχόληση, σε τομείς όπως η παραγωγή, ή υλικοτεχνική όπου ακόμα υπάρχουν θέσεις.

Βλέπετε να υπάρχει σύνδεση μεταξύ της εντεινόμενης εκμετάλλευσης των γυναικών που δουλεύουν σε αναγκαίους τομείς (υγεία, καθαρίστριες, υλικοτεχνικό και αγροτικό τομέα) και αυτής της ανοιχτής επίθεσης εναντίον της γυναικείας ελευθερίας και αυτοδιάθεσης;

ΜΑΓΔΑ: Φυσικά. Για τις γυναίκες αυτό σημαίνει μεγαλύτερη συμμόρφωση σε πολλά διαφορετικά επίπεδα. Η περαιτέρω υποταγή και κοινωνική ανασφάλεια συνεπάγεται περισσότερη εκμετάλλευση. Αυτό δεν ισχύει μόνο στις γυναίκες αλλά σε προλεταριακές οικογένειες γενικά. Είναι πασίγνωστο πως οι εργατικές οικογένειες είναι αυτές με μικρότερη πρόσβαση σε εκτρώσεις στο εξωτερικό και σε χάπια. Ταυτόχρονα γνωρίζουμε πως κανείς δε θα μας υποστηρίξει εάν γεννήσουμε παιδί με αναπηρία. Κερδισα-

με το 500+ αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Τα τελευταία είκοσι χρόνια, διαδοχικές πολωνικές κυβερνήσεις έχουν κάνει πολλές περικοπές, που επηρεάζουν κατά μεγάλο βαθμό γυναίκες. Αυτές οι πολιτικές υποστηρίχθηκαν και από τους φιλελεύθερους και από τους συντηρητικούς και από τους σοσιαλδημοκράτες. Τη δεκαετία του 90, το 75% των βρεφοκομείων και το 40% των παιδικών σταθμών, των κλαμπ και των καντινών έκλεισε. Από χρόνο σε χρόνο η λειτουργικότητα του συστήματος υγείας μειώθηκε, και η κοινωνική και συλλογική στέγαση ιδιωτικοποιήθηκε οδηγώντας σε μία τεράστια αύξηση ενοικίων. Επιδόματα και διάφορου τύπου κοινωνικές βοήθειες υπέστησαν περικοπές όπως οι επιχορηγήσεις σε γαλακτοπωλεία και τα προνόμια οικογενειών με παιδιά. Ολόκληρο το κράτος πρόνοιας αποσυντέθηκε τα επόμενα χρόνια. Ταυτόχρονα οι επιχορηγήσεις για εταιρίες δεν έχουν μειωθεί και έχουν εισαχθεί πολλές δυνατότες φοροαπαλλαγών των κεφαλαιοκρατών. Εν κατακλείδι, δεν υπάρχει κοινωνική ασφάλιση, οι συντάξεις οδηγούν ανθρώπους στο να λιμοκτονούν, το κρατικό σύστημα υγείας βρίσκεται σε αξιοθρήνητη κατάσταση, το κόστος ζωής είναι υψηλό (οι τιμές στα καταστήματα είναι παρόμοιες με αυτές δυτικών κρατών) και ο μισθός στην Πολωνία παραμένουν χαμηλοί. Δουλεύουμε πολύ σκληρά για να επιβιώσουμε, αρκετές φορές υπερωρίες. Οι δημοσκοπήσεις μας βάζουν πρώτους στην Ευρώπη στον αριθμό ωρών εργασίας ανά μήνα. Είναι πολύ δύσκολο για εμάς, να παλέψουμε για καλύτερους μισθούς επειδή μας έχει στερηθεί νομικά το δικαίωμα να απεργήσουμε, πολλά δικαιώματα έχουν παρθεί από τα συνδικάτα, το εργατικό δίκαιο συ-

νεχώς αλλάζει προς την αδικία των εργαζομένων, και οι θεσμοί που πιθανώς να στηρίζουν τον κόσμο της εργασίας παραμένουν απαθείς. Με τεράστιο ποσοστό εργασίας με σύμβαση, δεν έχουμε την οικονομική δυνατότητα για νταντά, ιδιωτικό βρεφοκομείο (μόνο το 5% των παιδιών στην Πολωνία μπορούν να βρουν θέση σε δημόσια βρεφοκομεία), φαΐ, περαιτέρω μαθήματα για τα παιδιά κοκ. Εμείς είμαστε εμείς που αναλαμβάνουμε τη φροντίδα και την μόρφωση. Όχι μόνο για τα παιδιά αλλά και για τους ηλικιωμένους, για τους οποίους τίποτα δεν είναι εγγυημένο, δεν υπάρχουν θέσεις ούτε σε νοσοκομεία ούτε σε γηροκομεία. Σαν αποτέλεσμα, όταν επιστρέφουμε από τη δουλειά, έχουμε πολλά καθήκοντα να πραγματοποιήσουμε. Αυτό είναι το περιβάλλον στο οποίο αναγκαζόμαστε να κάνουμε παιδιά με αναπηρία. Και αυτό εφαρμόζεται από το κόμμα που, όχι πολύ καιρό πριν, ήθελε να στερήσει από τα παιδιά με αναπηρία την παρουσία σε κανονικό δημόσιο σχολείο. Το προηγούμενο καλοκαίρι πυροδότησαν ένα κύμα διαδηλώσεων όταν δυσχέραναν την οικονομική βοήθεια σε παιδιά με αναπηρία, που ήταν ήδη οικτρά πενιχρή. Ζώντας με φόβο και αθλιότητα η υπερεργασία δεν συμβάλλει στην ανάπτυξη μίας υγιούς, ίσης κοινωνίας. Αντίθετα οδηγεί σε πολιτική και κοινωνική εξαίρεση. Δε θα συναινέσουμε ποτέ σε αυτό.

Ρονγο [του Η. Miyazaki] ένα παραμύθι για τη φύση & τη φιλία

Ο Hayao Miyazaki έχει επιδείξει σταθερά μια βαθιά ικανότητα να υφαίνει ιστορίες που ξεπερνούν τα όρια του συνηθισμένου, όχι μόνο στα πλαίσια της ίδιας της μυθοπλασίας αλλά και στην αποτύπωση της ενσυναίσθησης, της αγάπης, του έρωτα, του σεβασμού προς τη φύση και τη μαγεία της. Οι ταινίες του εμβαθύνουν στα θέματα της ενδυνάμωσης, της φύσης και της ευαίσθητης αλληλεπίδρασης μεταξύ της ανθρωπότητας και του περιβάλλοντος. Στον μαγευτικό κόσμο της Ρονγο, ο Miyazaki φιλοτεχνεί για άλλη μια φορά μιαν αφήγηση που εξερευνά διακριτικά για ακόμη μία φορά την ενδυνάμωση της γυναίκας πρωταγωνίστριας και την περίπλοκη σύνδεσή της με τη φύση.

Ως Ρονγο μας συστήνεται η Brunhilde, ένα ψάρι του οποίου η ακόρεστη περιέργεια για τον ανθρώπινο κόσμο την ωθεί σε μια σφαίρα αυτογνωσίας και ανεξαρτησίας. Η μεταμόρφωση της Ρονγο από ψάρι σε ένα ζωηρό μικρό κορίτσι γίνεται ένα μεταφορικό ταξίδι, που ξεπερνά τη φυσική μεταμόρφωση για να ενσαρκώσει το θάρρος και την αποφασιστικότητα που απαιτούνται για την αμφισβήτηση των κοινωνικών προτύπων. Για μία ακόμη φορά, ο χαρακτήρας της Ρονγο ευθυγραμμίζεται με τη συνέπεια που έχει δείξει ο Miyazaki στο να δημιουργεί ισχυρούς και ανεξάρτητους γυναικείους χαρακτήρες

Η φύση ως μετασχηματιστική δύναμη:

Οι μαγευτικές εικόνες της ταινίας, που χαρακτηρίζονται από ζωντανά υποβρύχια τοπία και φανταστικά πλάσματα, λειτουργούν ως οπτική πανδαισία, μεταφέροντας τους θεατές σε έναν κόσμο όπου η θάλασσα δεν είναι απλώς ένα παθητικό σκηνικό αλλά μια ζωντανή, αναπνέουσα οντότητα. Η βαθιά σύνδεση της Ρονγο με τη θάλασσα και ο ρόλος του πατέρα της ως μια ισχυρή θαλάσσια θεότητα απογειώνουν την αφήγηση πέρα από μια απλή φανταστική ιστορία. Η φύση αναδύεται ως μεταμορφωτική δύναμη, συμβολίζοντας την αδάμαστη δύναμη της θηλυκότητας και τη δαιδαλώδη διασύνδεση μεταξύ της ανθρωπότητας και του φυσικού κόσμου.

Μητρική σοφία:

Η Granmamare, η μητέρα της Ρονγο είναι ουσιαστικά μια θεά της θάλασσας και αναλαμβάνει το ρόλο μιας φιγούρας φροντίδας. Η αποδοχή των επιθυμιών και των επιλογών της Ρονγο αντανακλά μια μητρική κατανόηση της σημασίας της ατομικής δράσης και της ευαίσθητης ισορροπίας που απαιτείται μεταξύ των κόσμων των ανθρώπων και της μυστικιστικής θάλασσας. Ο χαρακτήρας της Granmamare λειτουργεί

ως μια οδυνηρή αντίστιξη στους παραδοσιακούς ρόλους των φύλων, ενσαρκώνοντας τις περιποιητικές και προστατευτικές πτυχές της θηλυκότητας στο πλαίσιο της φανταστικής αφήγησης της ταινίας.

Περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση και συνέπειες:

Αν και το Ρονγο δεν καταπιάνεται ρητά με φανερά περιβαλλοντικά ζητήματα, οι συνέπειες της μεταμόρφωσης της Ρονγο χρησιμεύουν ως μια διακριτική υπενθύμιση του περίπλοκου αντίκτυπου των ανθρώπινων ενεργειών στη φύση. Η ταινία ενθαρρύνει τους θεατές να αναλογιστούν τη λεπτή ισορροπία που πρέπει να διατηρηθεί για να συνυπάρχουν ειρηνικά και οι δύο κόσμοι. Οι περιβαλλοντικές ανησυχίες του Miyazaki, ένα επαναλαμβανόμενο θέμα σε όλη τη διάρκεια της καριέρας του, διαπερνούν διακριτικά την αφήγηση, προτρέποντας σε προβληματισμό σχετικά με τις συνέπειες της αλληλεπίδρασης της ανθρωπότητας με τον φυσικό κόσμο.

Ο συμβολισμός της αθωότητας και της φιλίας:

Η ταινία διακρίνεται ακόμη περισσότερο εξυμνώντας την αθωότητα και την αγνότητα της παιδικής ηλικίας μέσω της φιλίας μεταξύ της Ρονγο και του Sosuke. Η γνήσια και αμόλυντη σχέση μεταξύ αυτών των δύο χαρακτήρων υπογραμμίζει τη σημασία της διατήρησης της απλότητας και του θαύματος της παιδικής ηλικίας. Με αυτή την επιλογή να τοποθετήσει τους βασικούς πρωταγωνιστές του στην εποχή της παιδικής τους ηλικίας, στην εποχή της αθωότητας, ο Miyazaki ενισχύει το ευρύτερο μήνυμά του σχετικά με την ανάγκη προστασίας και καλλιέργειας της εγγενούς ομορφιάς που υπάρχει στον κόσμο, ιδιαίτερα μπροστά στην αυξανόμενη εκβιομηχάνιση και την τεχνολογική πρόοδο. Παράλληλα ανατρέπεται η κυρίαρχη αφήγηση που θέλει τα δύο φύλα να συνδέονται μόνο με ερωτικούς δεσμούς ακόμα και στα παιδικά παραμύθια.

Στο σαγηνευτικό μωσαϊκό του ρεπερτορίου κινουμένων σχεδίων του Miyazaki, το “Ρονγο” αποτελεί μια μαρτυρία για την εξερεύνηση της ενδυνάμωσης, της ανεξαρτησίας και της βαθιάς σύνδεσης μεταξύ των γυναικών και της φύσης. Μέσω του μεταμορφωτικού ταξιδιού της Ρονγο, των διακριτικών περιβαλλοντικών υπονοούμενων και του εορτασμού της αθωότητας, ο Miyazaki συνεχίζει να γοητεύει το κοινό, μεταφέροντας διαχρονικά μηνύματα για τη δύναμη των γυναικείων χαρακτήρων και την επιτακτική ανάγκη να ζει κανείς σε αρμονία με τον φυσικό κόσμο.

ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΕΣ - ΠΑΠΑΔΕΣ - ΜΠΑΤΣΟΙ & ΝΑΖΙ, ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Στις αρχές του περασμένου Οκτώβρη ήρθε στο φως της δημοσιότητας μία ακόμη φρικιαστική υπόθεση σεξουαλικής βίας και trafficking. Μία 12χρονη μαθήτρια στα Σεπόλια, λόγω οικονομικών δυσκολιών στο σπίτι της, αναγκάζοταν να δουλεύει στο παντοπωλείο της γειτονιάς, εξασφαλίζοντας κάποια χρήματα για την οικογένειά της. Ο 53χρονος **Ηλίας Μίχος**, ιδιοκτήτης του καταστήματος, με διασυνδέσεις στο κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, άτομο με πολλές γνωριμίες και χρήματα, βίαζε κατ' εξακολούθηση τη 12χρονη ενώ την εξέδιδε σε άλλους παιδοβιαστές. Το περιστατικό καταγγέλθηκε στις αρχές αμέσως μόλις έπεσε στην αντίληψη της μητέρας, τον Αύγουστο του 2022,

Ενώ ήταν φανερό πως πρόκειται για κύκλωμα σωματεμπορίας, που στόχευε ανήλικα παιδιά, ευάλωτα λόγω της ταξικής και κοινωνικής τους θέσης και μολοντί από τις επικοινωνίες του Μίχου αποδείχτηκε ότι υπήρχαν τουλάχιστον 210 βιαστές και υποψήφιοι βιαστές του παιδιού, πολύ γρήγορα οι προβολείς στράφηκαν στη μητέρα του κοριτσιού, καθώς το κράτος και οι μηχανισμοί του επιχειρήσαν να τη μεταχειριστούν ως εξιλαστήριο θύμα για τη συγκάλυψη της υπόθεσης και να μετακυλήσουν την ευθύνη αλλά και την οργή της κοινής γνώμης στο πρόσωπό της.

Αρχικά, η σύζυγος του κατηγορούμενου, αναπληρώτρια πρόεδρος της 4ης κοινότητας του Δήμου Αθηναίων με τη ΝΔ και μέλος του ΔΣ του βρεφοκομείου Αθηνών επιχειρήσε να δωροδοκήσει τη μητέρα της 12χρονης, προκειμένου να εξασφαλίσει τη σιωπή της, σύμφωνα με μαρτυρία της ίδιας. Στη συνέχεια, ο Μίχος επιχειρήσε να την εμπλέξει ως συνεργό και στις 19 Δεκεμβρίου οι δικαστικές αρχές την προφυλάκισαν, χωρίς άλλα αποδεικτικά στοιχεία πέρα από την κατάθεση του παιδοβιαστή και μαστροπού Μίχου και με μόνη αιτιολόγηση ότι υπάρχει πιθανότητα να βλάψει τα παιδιά, αν επιστρέψει στο σπίτι μαζί τους. Στις 24 Γενάρη 2023 το αίτημά της για αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης με περιοριστικούς όρους, απορρίφθηκε και έτσι εκείνη επέλεξε να ξεκινήσει απεργία πείνας διεκδικώντας την αποφυλάκισή της ώστε να βρεθεί κοντά στα παιδιά της. Οι δικαστικές αρχές δεν πτοήθηκαν στο ελάχιστο, με αποτέλεσμα η απεργία πείνας να διακοπεί, χωρίς να ικανοποιηθεί το αίτημά της σε κανένα βαθμό. Με τον τρόπο αυτό, όχι μόνο στρέφεται η κοινή γνώμη απέναντι στη μητέρα και οι παιδοβιαστές και ο μαστροπός περνάνε σε "δεύτερη μοίρα", αλλά ταυτόχρονα η διαδικασία εξάρθρωσης του κυκλώματος trafficking προχωρά με ολοένα και πιο αργούς ρυθμούς καθώς έχει φύγει πλέον από το προσκήνιο και ενισχύεται η δυνατότητα συγκάλυψης αν όχι όλου του κυκλώματος, τουλάχιστον των πιο υψηλά ιστάμενων. Έτσι η μητέρα του 12χρονου κοριτσιού κρατείται ακόμα στις φυλακές Κορυδαλλού και παραπέμπεται και η ίδια σε δίκη για την υπόθεση, ενώ από την αρχή η κόρη της έχει καταθέσει πως δε γνωρίζει τίποτα.

Όλο το προηγούμενο διάστημα, το κράτος και οι θεσμοί του αδιαφόρησαν πλήρως για την ψυχική και σωματική υγεία του κοριτσιού και για την εξέλιξη της υπόθεσης. Η τότε υφυπουργός εργασίας και κοινωνικών υποθέσεων **Δόμνα Μιχαηλίδου** σε ανακοίνωσή της στη Βουλή έβγαλε σε κοινή θέα όλα τα στοιχεία για το πού βρισκόταν η 12χρονη στοχοποιώντας την ακόμη μία φορά, ενώ επιδόθηκε σε ένα μαραθώνιο ψεμάτων προκειμένου να αποδείξει τις ανύπαρκτες κρατικές παροχές και την κρατική πρόνοια απέναντι στην 12χρονη και τα αδέρφια της. Στην πραγματικότητα, το κορίτσι «ανακρινόταν» στην Ασφάλεια, χωρίς καμία πραγματική μέριμνα για το γεγονός ότι πρόκειται για ανήλικο παιδί που έχει υποστεί κακοποίηση, ενώ οι κρατικές παροχές περιορίζονταν σε μία ελάχιστη ποσότητα τροφίμων που δεν αρκούσε ούτε για την επιβίωση ούτε της ίδιας της κοπέλας, πόσο μάλλον ολόκληρης της οικογένειάς της και συνυπολογίζοντας το γεγονός ότι η μητέρα τους βρίσκεται μακριά της και φυλακισμένη. Παράλληλα τα ΜΜΕ, έχοντας στα χέρια τους τη δικογραφία, έβγαζαν στη δημοσιότητα πέρα από λεπτομέρειες αναντιστοιχείς για μια υπόθεση σε εξέλιξη, και στοιχεία για το κορίτσι και της οικογένειά της που θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν προς πάσα κατεύθυνση για την περαιτέρω τρομοκράτησή της - όπως και έγινε

Στην προσπάθεια αυτή, ώστε να σταματήσει το κορίτσι να δίνει τα ονόματα των βιαστών της, έχουν γίνει πολλαπλές απόπειρες εκφοβισμού. Σε μία από αυτές άγνωστοι πέταξαν πέτρες στα παράθυρα του σπιτιού της - που υποτίθεται ότι η τοποθεσία είναι άγνωστη(!) Στις 3 Απρίλη, άγνωστοι κουκουλοφόροι επιτέθηκαν μέσα στο σπίτι της θείας της όπου διέμενε και μάλιστα, ενώ υποτίθεται πως βρίσκεται σε καθεστώς προστασίας από το κράτος και την αστυνομία. Μερικούς μήνες πριν, αστυνομικοί, φορώντας μάσκες και κουκούλες σταμάτησαν το αυτοκίνητο της ασφάλειας που μετέφερε το παιδί σπίτι έπειτα από διαδικασία κατάθεσης στις αρχές και τους κατέβασαν από το αμάξι κρατώντας τα όπλα τους προτεταμένα. Και όλα αυτά στις 3 τα ξημερώματα! Τελευταία επίθεση, δέχτηκε το παιδί στα τέλη του Οκτώβρη, όταν την πλησίασε στο λεωφορείο άγνωστος άντρας και την απείλησε ότι θα βλάψει την ίδια και την οικογένειά της αν συνεχίσει να καταθέτει ενάντια στο κύκλωμα trafficking

Είναι σημαντικό και ουσιαστικό να αναφέρουμε ωστόσο ότι όλο αυτό το χρονικό διάστημα, όλες οι πιέσεις που ασκήθηκαν στο κράτος και τους μηχανισμούς του, ώστε να προχωρήσει η εξέλιξη της υπόθεσης αυτής καθώς και όλες οι κινήσεις στήριξης και αλληλεγγύης προς το πρόσωπο της 12χρονης και την οικογένειά της, έχουν προκύψει από τον κόσμο του κινήματος που από την πρώτη στιγμή ύψωσε τοίχος αλληλεγγύης και προστασίας γύρω το θύμα, όπως έχει πράξει αμέτρητες φορές στο πρόσφατο και όχι μόνο παρελθόν.

Η επίσημη πολιτική είναι ενοχοποίηση των θυμάτων και η κάλυψη των βιαστών, δολοφόνων και παιδεραστών και το μήνυμα που στέλνεται από το κράτος και τους μηχανισμούς του, προς πάσα κατεύθυνση - προς κάθε γυναίκα -και όχι μόνο - που έχει πέσει θύμα έμφυλης ή σεξουαλικής βίας, και προς όλα τα επόμενα θύματα είναι ενιαίο και ολοκληρωτικό: τρομοκρατία για όσες επιχειρούν να μιλήσουν και απόπειρα φήμωσης για όλες τις υπόλοιπες! Από το βιασμό της 19χρονης στο Α.Τ. Ομόνοιας από τα ένστολα καθάρματα της ομάδας ΔΙΑΣ, τη συγκάλυψη του παιδοβιαστή Λιγνάδη και το ξέπλυμα του βιαστή και μαστροπού μπάτσου στην υπόθεση trafficking της Ηλιοπούλης, μέχρι την αθώωση των βιαστών της Γεωργίας στη Θεσσαλονίκη, των μαστροπών στο "Χωριάτικο" και των μπάτσων που από κοινού με τους Χορταρια και Δημόπουλο δολοφόνησαν τη Zackie Oh, είναι πλέον πρόδηλο και για τους πιο αφελείς ότι **η έμφυλη βία είναι συστημική βία και αποτελεί όπλο στη φαρέτρα του σύγχρονου ολοκληρωτισμού για την καθυστάση και των καταπιεσμένων και τη διάχυση του κοινωνικού κανιβαλισμού.**

Σαφέστατα, η εμπιστοσύνη μας απέναντι στην δικαιοσύνη είναι περίπου μηδαμινή. Θα ήταν άλλωστε αφελές από την μεριά μας να σμίγαμε το χέρι με εκείνους που θρέφουν τον Δολοφόνο. Με την έναρξη της δίκης όμως, για μας ξεκινά και ένας αγώνας για την καταδίκη των παιδοβιαστών & όλου του κυκλώματος trafficking, ένας αγώνας που αντιλαμβανόμαστε ότι αφορά όλες μας & όλους μας, ένας αγώνας για κάθε γυναίκα και κάθε παιδί που έπεσε θύμα των κυκλωμάτων trafficking και της πατριαρχικής βίας.

Σφίγγουμε τις γροθιές μας και προσφέρουμε ένα χέρι βοήθειας σε κάθε τραυματισμένη γυναίκα απ' το λειπίδι της πατριαρχίας. Στεκόμαστε δίπλα σε όλους τους καταπιεσμένους και σε όλες τις καταπιεσμένες, σε κάθε θύμα βιασμού, δίπλα σε όποια πλήττεται απ' το αγκάθι της πατριαρχίας. Η συλλογική μας φωνή μπορεί να σπάσει όλα τα δεσμά και να ρίξει όλα τα τείχη!

Οργανωνόμαστε & αγωνιζόμαστε και θα παλεύουμε η μία δίπλα στην άλλη μέχρι να κάνουμε τη φλόγα, φωτιά και να κάψουμε συθέμελα το σάπιο εξουσιαστικό πατριαρχικό σύστημα! Μέχρι να φτιάξουμε έναν κόσμο ισότητας, ελευθερίας, αλληλεγγύης!

Mujeres Libres

Ύμνος των *Mujeres Libres*

Γυναίκες της Ιβηρικής με τη γροθιά στον αέρα
προς ορίζοντες γεμάτους φως
κατά μήκος φλογερών διαδρομών,
τα πόδια στο έδαφος
το μέτωπο στο γαλάζιο.

Επιβεβαιώνοντας τις υποσχέσεις της ζωής
αψηφούμε την παράδοση
Ας πλάσουμε τον καυτό πηλό
ενός κόσμου που γεννήθηκε από τον πόνο.

Ας αφήσουμε το παρελθόν να βυθιστεί στην ανυπαρξία!
Τι μας νοιάζει το χθες!
Θέλουμε να ξαναγράψουμε
τη λέξη ΓΥΝΑΙΚΑ.

Σήκωσε τη γροθιά σου, γυναίκα του κόσμου...
προς τους ορίζοντες που κυφορούν το φως,
κατά μήκος φλογερών διαδρομών,
προς τα εμπρός, προς τα εμπρός,
απέναντι στο φως.

*μέσα από τις αναλύσεις μας αντιλαμβανόμαστε πως ο αγώνας ενάντια στο πατριαρχικό εξουσιαστικό σύστημα είναι συνολικός και γκρεμίζεται με αγώνες που στοχεύουν στη κατάρριψη κάθε μορφής εξουσίας. Με τον αναρχικό αγώνα και την παράλληλη δημιουργία κοινοτήτων αλληλεγγύης παλεύουμε μαζί και ορίζουμε ξανά την λέξη γυναίκα.